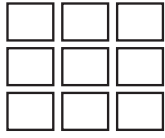

MARÇ 2010 - ANY XXXII - NÚM. 121

Llum d'Oli

PORRERES

MRTinformàtica

Venda d'ordinadors

consumibles:

tintes d'impressora

papers fotogràfics

connectors - programes

components i recanvis

Servei i suport tècnic

Reparam i configuram

el teu ordinador

Renting i manteniment informàtic

per a empreses

C/ Sant Roc, 32 - Tel. 971 168 478

info@mrtinformatica.com

www.mrtinformatica.com

Germans Leiva

Pare Bartomeu Pou, 2
07003
PALMA DE MALLORCA
Tel. 971 75 10 28
Fax: 971 75 05 67

Antonio Marqués, 2
07003
PALMA DE MALLORCA
Tel. 971 76 34 92
Fax: 971 75 19 63

www.viajespegaso.com

**ESTANC
CA NA
JAUME**

Tabac - articles de regal
papereria - llibres
i tota classe de revistes
i diaris

Carrer Sant Roc, núm. 2
PORRERES

MAN'S

L'Almoïna, 30
Tif. 971 16 84 56
Porreres - Mallorca

Pepe Jeans
LONDON

LIBERTO

DIESEL
FOR SUCCESSFULL LIVING

ST-VOY

Sebastià Vidal Mas

Foto Vidal - Porreres

*Avinguda Bisbe Campins, 22
Telf. 971 64 73 20*

FERRERIA

Pau Juan Casas Julià

"Antic Taller Can Batxà"

TOT TIPUS DE FEINA
I ARTESANIA EN FERRO

C/. Pare Molina, 9 - baixos
07260 PORRERES

Tel. 971 166 645 - Mòb. 636 610 211

e-mail: ferreriapaucasas@wanadoo.es

www.ferreriapaucasas.com

Març de 2010 - Núm. 121

Dipòsit Legal PM 76/1979

Edita:

Agrupació Cultural de Porreres

Carrer Magos

Tel/Fax 971 16 86 21

Adreça electrònica:

agrupacioculturalporreres@gmail.com

Col·laboradors/es:

Miquel Arranz

Germanes Barceló-Crespí

Maria Barceló Crespí

Joan Barceló Bauçà

Joan Barceló, *Xibic*

Col·legi Verge de Montis-ion

CP Escola Nova

Bartomeu Garí Salleras

Antoni Marimón

Joan Miralles Plantalamor

Joana Mora Cerdà

Jaume Rosselló Tomàs

Antoni Sorell

Cristina Sorell

Jaume Sorell

Damià Tomàs Cerdà

La foto de la portada:

Foto Vidal

Nevada a Porreres

12 de febrer de 2010

Fotos:

Joana Mora

M. Antònia Rigo

Tòfol Noguera

Imprimeix

Gràfiques LLOPIS, S.A.

Tel. 971 58 04 89

e-mail: disseny@grafiquesllopis.com

*Els articles publicats reflecteixen
únicament l'opinió dels seus autors.*

CORRUPCIÓ: A ON ARRIBAREM?

Des de fa mesos les planes de la premsa diària estan farcides d'articles, notes i comentaris sobre el tema estrella: la corrupció política. Un tema que ens afecta a tots, ja que es tracta d'una traïció a tots els demòcrates i un robatori de doblers públics per interessos particulars o de partit.

No cal reproduir els mateixos discursos que apareixen publicats als diaris digitals o a la premsa escrita perquè molts dels lectors ja els coneixen. Però des del Llum d'Oli volem manifestar la nostra més absoluta repulsa a aquesta situació i als qui l'han feta possible, alguns d'ells veïns del nostre poble.

Dissabte dia 27 de febrer es varen exhaurir els exemplars del diari Última Hora abans de les 10 hores a Porreres. Per quin motiu? Iddò, ja ho podeu imaginar: "MUNAR DIMITEIX". Pàgines i més pàgines, fotos i més fotos....sobre la Princesa, Nadal, euros, mangarrufes, favoritismes... tot per aconseguir més vots. Fins a on arribarem? Jugar-se la presó per estar al poder? S'ho paga? Però no només era pels vots, també era per les riqueses personals.

La cosa es veia venir! és un dels molts comentaris que se senten per Porreres. I és que a Porreres, na Maria Antònia Munar i en Jaume Matas, per anomenar els caps més visibles, hi tenen molts admiradors i admiradores. No sabem si a hores d'ara encara continuen amb aquesta devoció. La doblorada que s'han gastat en campanyes electorals tant PP com UM ja en feia de pudor, però tothom anava a menjar "de franc". De franc res de res! Ja ho sabíem, no és ver?

I han hagut de ser els fiscals, benhaurats, que han començat a estirar el fil de tot aquest desbarat. Això ens hauria de servir per aprendre a exigir honestat als polítics en lloc d'"exigir" favors personals. Corruptes són alguns polítics, alguns, recordem-ho, i corruptes són els ciutadans que ho permeten, els que s'hi conxorxen per obtenir beneficis particulars. Els que callen i miren cap a l'altra banda. Els que callen i allarguen la mà.

I com a porrerencs el que és més trist és que tenim la ràtio d'imputats per corrupció més alta de Balears: dos exregidors del Partit Popular i dos d'Unió Mallorquina, un d'ells batle per dues legislatures. Esperem que la justícia faci la seva feina i tregui *el gat del sac* com bé diu la dita popular. I que la nostra aportació porrerenca a la corrupció disminueixi o, almenys, no augmenti.

El panorama és desolador! Sempre farà molt mal de pair aquest personal movent doblers públics cap aquí i cap allà, afavorint la seva butxaca o la dels seus. Però, a hores d'ara, en temps de crisi i de pressuposts públics que fan plorera, encara és més greu aquest robatori i el seu cinisme.

50 ANYS DE EL VENT DE RAIMON

El dissabte dia 28 de novembre, a l'Escorxador, Bartomeu Mestre i Sureda *Balutxo*, va fer un recorregut per la història de la Nova Cançó. Aquest fenomen abasta quelcom més que el simple fet musical perquè, entre altres coses, ha estat un important factor en el difícil procés de normalització lingüística. En *Balutxo* passà revista als autors, als temes cantats, a l'organització d'esdeveniments com els encontres de Canet de Mar o de Selva, etc. Entre els assistents hi havia en Biel *Majoral* qui, al final, s'animà a cantar algunes tonades precioses. Cal agrair l'actuació de Jaume Rosselló Tomàs que, acompanyat d'alguns joves músics porrerencs, sonaren algunes de les cançons més emblemàtiques de Lluís Llach o de Raimon. Algunes veus porrerencs aportaren el que pogueren cantant dites cançons. L'acte s'enquadra en tot un conjunt d'activitats promogudes per l'Obra Cultural Balear per tal de fer memòria d'aquests cinquanta anys de cançó en català.

LA SIBIL·LA

El dissabte dia 19 de desembre, a l'Escorxador, el músicòleg Francesc Vicens deleità al públic assistent amb una conferència molt interessant sobre el cant de la

Sibil·la. El conferenciant explicà els orígens pagans d'aquesta figura en el món clàssic, la provinença medieval del cant, les diferents variants del mateix i moltes altres coses. Va ser una vetllada molt interessant i, per la data, engrescadora per escoltar amb més coneixements aquest cant la nit de Matines.

XOCOLATADA DE NADAL

El dia de la festa de Sant Joan Evangelista, copatró de Porreres, que enguany va caure en diumenge, l'Agrupació Cultural oferí a socis i amics xocolata i coca de Nadal. Tot els que passaren per la seu social pogueren

Graduat Social

Av. Bisbe Campins, 3
07260 PORRERES
Tel. 971 16 80 38

**Llorenç
Cerdà
Mora**

VENDA DE BOLETS

Camí de na Bosca, s/n
Tel. 971 647 911
Fax 971 166 555
Mòbils: 619 037 245/6

PORRERES

Venda de Bolets

**RESTAURACIÓ
DE MOBLES**

c/ cerdà, núm. 105
tel. 971 168 072

07260 porreres
mòbil 687 559 600

disfrutar d'una estona de tertúlia i brindar amb una copa de cava pels èxits de l'entitat així com desitjar que l'any 2010 sia pròsper per a tothom.

SOPAR DE COL·LABORADORS DE LLUM D'OLI

El divendres 22 de gener, al cafè de can Toni de son Oms, es reuniren una quinzena de persones entorn a un bon sopar. Es tractava de les persones que d'una manera o d'altra al llarg de l'any col·laboren amb la revista. A més, la presidenta de l'Agrupació Cultural, aprofità el moment per explicar les previsions que hi ha per al 2010, és a dir, la publicació de quatre números, la constitució d'un equip de redacció i un altre de repartidors i repartidores. Així com anunciar que el número 125 podrà sortir per Nadal la qual cosa haurà de ser objecte de celebració.

“TAARE ZAMEEN PAR” (ESTRELLES A LA TERRA)

Diumenge dia 7 de febrer, a les 17 hores, es projectà a l'auditori municipal la pel·lícula “Taare Zameen Par”. Amb l'assistència d'uns dos-cents cinquanta espectadors.

Aquesta activitat fou possible gràcies al patrocini de l'Associació DISFAM i la col·laboració de l'Ajuntament de Porreres, CC Verge de Monti-Sion, CP Escola Nova i IES Porreres.

“Taare Zameen Par” és una bellíssima pel·lícula hindú, que va ser candidata a un Oscar a la millor pel·lícula estrangera.

El seu director, Aamir Khan, pretén donar a conèixer, d'una manera senzilla i a la vegada divertida, el tema de la dislèxia i de les discapacitats infantils a través del seu protagonista Ishaan, un nin de vuit anys que té moltes dificultats d'aprenentatge i no acaba d'entendre el que li passa. S'explica com pot funcionar un infant amb dificultats, quines poden ser les seves reaccions i les

LLG FUSTERIA

LLITERAS GARI

Portes i Cuines fetes a mida

C/. Major, núm 61 - 07260 PORRERES (Mallorca)

Taller: Ctra. Porreres - Montuiri, Parcela 250

Telef. i Fax 971 16 84 66

seves angoixes, la tristesa, l'aïllament i sobretot les seves virtuts i capacitats.

Des d'aquestes pàgines volem agrair l'assistència a l'acte del president de DISFAM, el Sr. Iñaki Muñoz, que en finalitzar la projecció mantingué una engrescadora conversa, amb un grup de docents i persones interessades en el tema, explicà la tasca que realitza l'associació que dirigeix i s'oferí a donar suport als professionals de l'ensenyança que treballin amb infants que presenten dificultats d'aprenentatge.

Sinopsis de la pel·lícula: Ishaan és un nin que té greus problemes en els estudis, però que gaudeix de coses inapreciables per a les persones adultes: els colors, els animals, la claror del dia, etc. A les classes es distreu sovint i s'oblida de fer els deures escolars.

Els seus pares decideixen enviar-lo a un internat que té molt bona reputació i que els seus alumnes aconseguixen un excel·lent expedient acadèmic. Ishaan, en un principi, tampoc millora fins que arriba un nou professor que se n'adona de quina és la seva dificultat i que li impedia seguir endavant en els estudis.

ASSEMBLEA GENERAL DE SOCIS

El dissabte dia 30 de gener l'entitat convocà la preceptiva assemblea ordinària anual de socis. La Presidenta,

Joana Mora, informà que el nombre actual de socis és de 179 i el nombre de subscriptors del Llum d'Oli és de 96.

Entre altres informacions cal destacar la petició a l'Ajuntament, per part de la Junta Directiva, d'un local adequat per ubicar-hi l'arxiu de l'entitat. Des de la regidoria de Cultura ens han comunicat que podrem ocupar l'espai que hi havia la Biblioteca municipal al carrer Magos. És una bona notícia ja que fa uns anys que ho demanem. Per tant, ben aviat tornarem a fer el trasllat i esperem que sia per molts anys! Creim que l'Agrupac-

S'estanc

Cafè - Restaurant

Carrer Palma, 29
Tel. 971 56 05 23
Vilafranca de Bonany

**PAPERERIA
ALMOINA**

Llibreria
Fotocòpies
Objectes de regal

C/. Almoina, 10
Tel. 971 16 80 19

i ara, Solarium

Non Estil
PERRUQUERIA I ESTÈTICA

UNISEX	
PERRUQUERIA	ESTÈTICA
extensions	depilacions
tallats de moda	neteja cutis
tints	decoració d'ungles
banyes de color	tint de pestanyes
tota casta de metxes	moldejats de pestanyes
moldejats	massatges
desarriat	manicures
recollits	pedicures
núvies	maquillatges
comunions	
etc...	

**obert de dimarts a divendres de
9 a 12 i de 15 a 20 h
dissabte tot el dia**

C/ Passarx, 114
Tel. 971 166 646 - PORRERES

ció es mereix un local digne i pensam que aquest és el millor.

La secretària, Magdalena Morell passà revista a les activitats dutes a terme el 2009 i les previstes per a l'any present (fins a juny).

La tesorera Joana Matas féu balanç econòmic de l'any 2009. Cal destacar el projecte de confecció d'una pàgina web que properament en farem la presentació.

ITINERARI BOTÀNIC PER LES ZONES HUMIDES DE PORRERES

Torrent de Son Roig

Les zones humides són àrees naturals de gran importància ecològica, amb una diversitat altíssima d'espècies animals i vegetals, encara més interessants tenint en compte el nostre clima sec. Molt sovint pateixen impactes ambientals generats fora del seu perímetre, com per

exemple la sobreexplotació de pous propers o els abocaments d'aigües brutes als torrents que les nodreixen. Són, per tant, zones que mereixen una protecció especial.

El diumenge 14 de febrer visitarem el torrent de Son Roig. Amb les pluges d'aquest hivern l'aigua corria amb força pel torrent, donant vida a la vegetació tan especial que creix en aquestes zones: arbres caducifolis com l'om o el poll, el cirerer de pastor, el cirerer de Betlem, la murta, l'aritra de fulla ampla, les canyes, els joncs...

Poguèrem observar una gran part d'aquestes plantes a les vores del torrent, així com les plantes típiques de l'alzinar i ullastrar que l'envolta. Fins i tot arribarem just a temps de veure unes ànneres salvatges que alçaren el vol en sentir les nostres veus. En aquest mateix indret s'hi trobava l'immens *Pi de Son Roig*, que va ser tombat per la ventada del 2001, del que ja no varem poder trobar les seves restes.

Barbara-Art
DECORACIÓ - ANTIC

Gabriel Cortés

MESTRE ARTESÀ LLAUNER
FANALS MALLORQUINS - RESTAURACIÓ DE METALLS

Pl Molí de N'AMENQUAL, 10 - Telèfon i Fax 971 64 72 41 - 07260 PORRERES

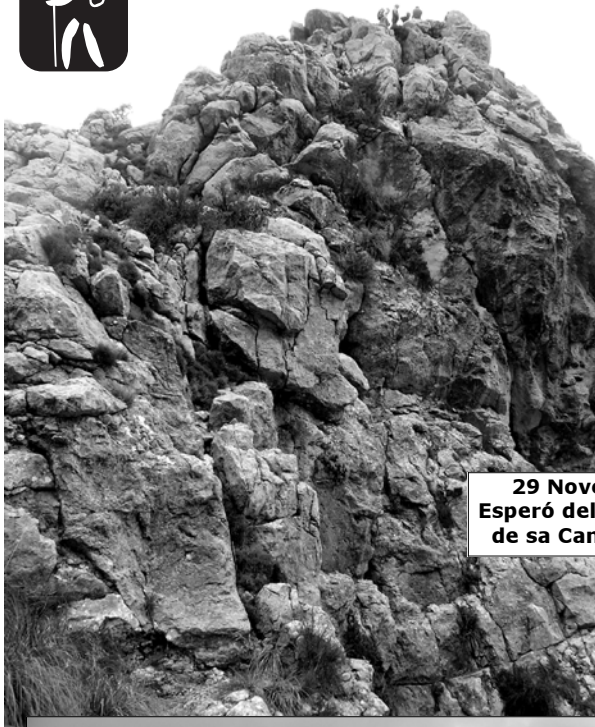

**31 Octubre
Sa Fira**

**G
E
P
E
R
U
D
E**

ACTIVITATS

**29 Novembre
Esperó del Xaragall
de sa Camamil·la**

Puig de ses Vinyes
Puig d'en Galileu
Puig de Massanella

**20 Desembre
Penyal des Migdia**

PROGRAMACIÓ 2010 (GENER A JUNY)

FEBRER

Dia 7.- Projectió de la pel·lícula "ESTRELLAS EN LA TIERRA" sobre el tema de la dislèxia. Amb la col·laboració dels centres educatius de Porreres i l'Ajuntament i l'associació DISFAM.

A les 17.00 hores a l'Auditori Municipal.

Dia 14.- **1ª Lliçó.** Recorregut botànic: LES ZONES HUMIDES DE PORRERES: Torrent de Son Roig.
A càrrec de Magdalena Morell. Biòloga.
Sortida en cotxes a les 10.00 des de S'Escorxador.

Dia 20.- **2ª Lliçó.** *Concert per la pau.* Recital de música "New Age" música terapèutica i relaxant, a càrrec de Josep C. Romani.

A les 20.00 a S'Escorxador.

Dia 28.- Excursió del GEP. Veure programa apart.

MARÇ

Dia 5.- **3ª Lliçó** SOPAR DE QUARESMA

A les 20.00 hores al menjador del CP Escola Nova.

Dia 13.- **4ª Lliçó** Conferència: DONA I LITERATURA a càrrec de per M. Antònia Oliver i Rosa Planas. Projectió de l'audiovisual sobre l'empremta de la dona en el món de les lletres.

A les 20.00 hores a S'Escorxador.
Ho organitza: Consell de Mallorca
Hi col·laboren. Agrupació Cultural de Porreres
Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Porreres

Dia 27.- BORNADA Veure programa apart.

ABRIL

Dia 10.- **5ª Lliçó** Conferència: GUERRA CIVIL I EXILI, per David Ginard (manca confirmar)

Dia 11.- FESTA DE MONTI-SION. Paradeta de llibres en català

Dia 24.- **6ª Lliçó.** Presentació del llibre de poemes "LA TERRA ENCESA", de Joan Alfons Marí.

A les 20'30 hores a l'Escorxador
Hi col·labora l'àrea de cultura de l'Ajuntament

Dia 25.- Excursió del GEP. Veure programa apart.

MAIG

Dia 8.- **7ª Lliçó.** Conferència: HISTÒRIA DEL FÚTBOL A PORRERES, per Tomeu Garí Salleras.

A les 20.30 hores al nou local de l'Agrupació (cantonada carrer d'En Mago amb Bonaventura Sitjar)

Dia 22 i 29.- Seminari de Patrimoni Cultural (manca concretar)

Dia 23.- Visita a la Muntanya dels tres santuaris: Cura, Sant Honorat i Gràcia (manca concretar)

Dia 30.- Excursió del GEP. Veure programa apart.

JUNY

Dia 13.- Visita al Parc Natural de Mondragó. (manca concretar)

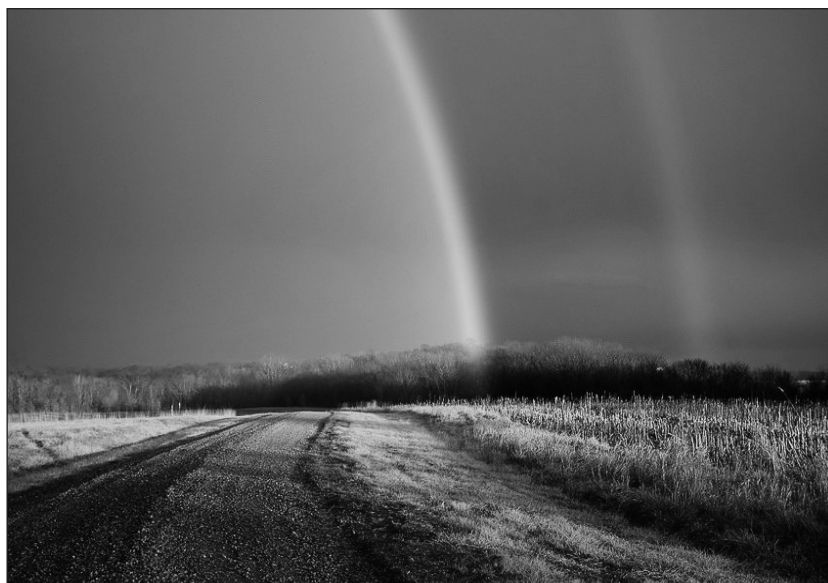
Dia 25.- SOPAR DE CLOENDA. Actuació d'un grup a capella de Felanitx

Dia 27.- Excursió del GEP. Veure programa apart.

2009: UN ALTRE ANY PASSAT PER AIGUA

Joan Barceló / Germanes Barceló Crespí

Les dades pluviomètriques del 2009 demostren que ha estat un any per sobre dels valors normals pel que fa a la pluja mitjana recollida a Porreres. El mes de desembre va tornar superar els 100 litres per metre quadrat després del parèntesi d'una tardor normal -octubre i novembre més concretament- amb un setembre que amb 286 litres l/m² va possibilitar una impressionant acumulació de les reserves hídriques. A continuació el detall de les dades habituals:

NOVEMBRE

Dia	Litres
5	4'2
6	0'9
7	2'5
9	15'9
Total	23'5

DESEMBRE

Dia	Litres
2	1'1
3	12'8
12	2'5
13	22'5
14	23'9
16	0'9
18	9'5
20	1'0
21	1'3
22	1'1
23	6'1
24	6'7
25	10'2
26	3'8
28	1'1
29	1'1
30	1'0
Total	109'7

RESUM 2009

Mes	Litres
Gener	72'9
Febrer	38'2
Març	51'8
Abril	51'6
Maig	10'1
Juny	0'6
Juliol	0'0
Agost	29'9
Setembre	286'2
Octubre	30'7
Novembre	23'5
Desembre	109'7
Total	705'2

El més significatiu de tot plegat ha estat un setembre excepcional, amb pluges intenses que possibilitaren una tardor com no es veia des de feia anys. En resum, podríem dir que la "cosa" pinta bé ja que encara que durant el present nou any 2010 les precipitacions no són massa abundants, el cert és que amb poca aigua que caigui resulta suficient per mantenir els pous amb un cabal abundant, gràcies a un hivern que

ha sabut mantenir el nivell plujós de la tardor.

Respecte al clima nostrat sembla que no ha deixat de repetir-se la tendència dels mesos equinoccials de la tardor, moment en el qual es produeix una major activitat ciclònica, comportant més pertorbacions del front polar i les gotes d'aire fred, succeint-se de manera aleatòria forts ruixats i tempestes que en intervals curts de temps poden desbordar els torrents i anegar els seus marges, tal com ha ocorregut novament el 2009.

Per últim, no podem deixar passar aquest comentari sense esmentar el fet que la família porrerenca Barceló-Crespí hagi estat mereixedora de la distinció que li ha fet l'Agència Estatal de Meteorologia pels seus 50 anys continuats d'observacions ininterrompudes a la nostra vila, distinció que rebrà en el decurs del Dia Mundial de la Meteorologia d'enguany.

CONFERÈNCIA: PREVENCIÓ DEL CÀNCER DE COLON

Junta Local de Porreres de l'Associació Contra el Càncer

El passat 28 d'octubre tingué lloc a la sala de plens de l'Ajuntament de Porreres una conferència sobre la prevenció del càncer de colon per part de la Doctora en oncologia de l'Hospital Son Dureta, Antònia Perelló. L'organització fou a càrrec de la **Junta Local de Porreres de l'Associació Contra el Càncer** aprofitant els actes especials de la setmana de la fira que cada any coordina l'Ajuntament de Porreres. A l'acte hi assistiren unes 30 persones.

La conferència començà amb una **presentació del càncer de colon en xifres**, per tal de que el públic es pogués situar i prendre a la vegada consciència del gran volum de població afectat per aquest tipus de càncer.

A continuació teniu un resum d'aquestes estadístiques:

- A **Espanya** la **incidència anual** és de 25665 casos l'any segons les darreres dades publicades pel Ministeri de Salut i Consum l'any 2004.
- La **mortalitat** anual per càncer de colon a Espanya és de 13000 casos segons el mateix registre abans esmentat.
- A **Mallorca** trobam una **incidència** d'uns 400 casos anuals segons el darrer registre publicat (data publicació: 1996).
- La **supervivència** del càncer de colon al nostre País és del 55% (o sigui, malgrat l'alta incidència més de la meitat es curen).
- El 75% dels casos de càncer de colon són **esporàdics**, la qual cosa significa que no tenen cap component familiar associat.

L'Ajuntament de Porreres obsequià la doctora Antònia Perelló.

Donades les estadístiques anteriors és important conèixer el que podem fer nosaltres per prevenir-lo. Llavors, tot seguit la Doctora enumerà una sèrie d'hàbits de vida per a la prevenció i altres que poden influir en el seu desenvolupament.

Són factors protectors:

- **Mantenir una dieta rica en fruites, verdures i fibra**
- **L'activitat física regular.**

Per contra, són factors predisposats:

- **L'obesitat**
- **El sedentarisme**
- **Mantenir una dieta hipercalòrica**
- **El consum d'alcohol i de tabac**

Finalment, recordà la importància de la seva **detecció precoç** per tal de poder vèncer amb èxit aquesta malaltia, explicant els protocols existents actualment per a tal. "El més important és consultar al metge davant els següents **síntomes**: canvis amb el ritme deposicional, mal de panxa sense causa o sang a la femta", aquestes són paraules de la nostra oncòloga convidada. A més afegí, que actualment la millor prova per a detectar el càncer de colon és la **colonoscòpia**.

Acabà la conferència amb un torn obert de preguntes on els assistents tingueren l'oportunitat de demanar a la Doctora dubtes sobre la temàtica i qüestions particulars.

III JORNADES D'ESTUDIS LOCALS

Els dies 16 i 17 d'abril es celebraran a l'Aula de Gramàtica de Monti-Sion les III Jornades d'Estudis Locals, organitzades per l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Porreres. L'objectiu de les quals és animar els investigadors i professionals de diferents àmbits, humanitats, ciències... perquè treguin a llum els treballs d'investigació que puguin haver realitzats o animar-los a fer noves recerques. Els temes d'investigació han d'emmarcar-se dins l'àmbit de Porreres.

L'assistència a les Jornades com a oient és oberta a tothom. Per altra part, el professorat que hi vulgui assistir rebran crèdits de formació permanent. Les persones interessades en presentar alguna comunicació poden adreçar-se a l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Porreres, lsalleras@porreres.cat

PORRERES AMB HAITÍ

Dia 31 de gener es va celebrar a l'Auditori Municipal una Gala Benèfica per Haití.

L'acte consistí en diverses actuacions musicals: Coral, Aires de Monti-Sion , Estol Porrerenc i altres formacions musicals de joves porrerencs. També es va fer una rifa organitzada per l'Associació de Comerciants de Porreres.

Una representació del CP Escola Nova i del Col·legi Verge de Monti-Sion també es varen sumar a l'acte.

Hi va haver entitats porrerencs que feren una aportació econòmica com:

Agrupació Cultural: 300 €

Societat de Caçadors: 250 €

Associació hípica 200 €

APIMA CP Escola Nova 50 €

L'Ajuntament va fer donació de 2.500 €

Sabem que el Col·legi Verge de Monti-Sion també va recollir uns doblers en la venda d'uns vaixells de paper fets pel mateix alumnat.

El Grup Foganya feu una aportació econòmica que a hores d'ara no sabem la quantitat.

Entre l'entrada i la rifa del dia de la Gala es varen recaptar 1.997 euros

En total es varen recollir al poble de Porreres la quantitat de 5.297 € aproximadament.

Els doblers recollits s'han ingressat al compte corrent de la Creu Roja per Haití.

DETALLS DE LA FOTOGRAFIA DE LA CONTRAPORTADA DEL NÚM. 120

Al passat núm de Llum d'Oli, a la contraportada es va publicar una fotografia sobre una obra de teatre que es va representar a Porreres. No ens sabem gaire més coses. Gràcies a la lectora Margalida Adrover *Sampoleta* ja en podem donar més detalls Tornam a reproduir la fotografia amb tota la informació rebuda i a la vegada volem agrair a na Margalida *Sampoleta* la seva col·laboració.

Obra: *El tio Pep se'n va anar a Muro*

D'esquerra a dreta:

Joan Rosselló *Sion* , Francisca Font, Maria Julià *Rossa*, Francisca Segura *Can Gelat*, Maria Adrover *Sampoleta*, Maria Pilar Vaquer *Xima*, Maria Jaume, Maria Lluïsa Barceló *Can Xic*, Margalida Servera *Moa*.

La persona que toca el piano és Catalina Nicolau de *Can Ros*

La primera vegada que es va representar l'obra va ser cap a l'any 1934. la persona queu fa de soldadet era en Pau *Bracet*. Vint anys després (1954) es va tornar a representar al Centre Catòlic, *Es Centro*

Cançó: La cançó que cantaven era

*Ai Biel, Biel, Biel no siguis tan cruel,
Ai Biel, Biel, Biel si me dius que m'estimes
Jo estaré en el cel.*

XI TROBADA D'AUDIOVISUALS EN CATALÀ

Dia 10 de febrer es va dur a terme, per primera vegada, a Porreres la XI Trobada d'Audiovisuals en català. Un total de 206 alumnes de 17 centres de secundària participaren a l'encontre que per primera vegada es celebrà a Porreres

La directora general de Política Lingüística del Govern de les Illes Balears, Margalida Tous, es desplaçà a Porreres, on inaugurà l'onzena Trobada d'Audiovisuals en Català a l'Ensenyament Secundari.

La iniciativa que promou l'Associació Trenta-1 i que compta amb el suport del departament autonòmic, va tenir lloc els dies 10 i 11 a l'auditori de Porreres. Aquesta és la primera ocasió que el municipi acull l'esdeveniment.

En aquesta nova edició, la trobada d'audiovisuals en català a l'ensenyament secundari reuní durant dos dies a un total de 206 alumnes interessats en aquest sector per treballar els mitjans de comunicació a través d'algun dels 17 tallers que es varen

organitzar i que guarden relació amb matèries que van des de l'animació amb plastilina a l'edició digital de vídeo, passant per la ràdio i l'edició de revistes. Així mateix, durant la trobada també s'exhibiren les produccions videogràfiques i radiofòniques que realitzaren durant el curs.

En concret, els centres que participen són: IES Madina Mayurqa, Col·legi Sant Alfons, IES Juníper Serra, IES Guillem Sagrera, IES Arxiduc Lluís Salvador, IES Felanitx, IES Capdepera, IES Josep Sureda i Blanes, IES Antòni Maura, Escola Municipal de Teatre de Palma, IES Albuhaia, IES Pau Casesnoves, IES Can Peu Blanc, IES Marratxí, IES Joan M. Thomàs, IES Berenguer d'Anoia i IES Ramon Llull.

L'Associació Trenta-1 organitza des de fa una dècada la Trobada d'Audiovisuals, que reuneix anualment alumnes i professorat de secundària, interessats en el tema del món

audiovisual. La iniciativa té com a objectius:

- Contribuir de manera decidida a la normalització lingüística i fomentar, d'una manera lúdica, amena i educativa, el coneixement i l'ús de la llengua catalana entre l'alumnat de l'ensenyament secundari de les Illes Balears.
- Familiaritzar els joves amb el món de les noves tecnologies.
- Presentar-los les possibilitats que presenta el món audiovisual a nivell laboral, formatiu o d'oci.
- Estimular la creativitat tant de professorat com d'alumnat.
- Facilitar contactes entre joves per poder emprendre projectes audiovisuals futurs.
- Estimular alumnes i motivar professors a l'elaboració de treballs per poder presentar durant la trobada o a futures edicions.

Pa d'Or

Taller de Restauració i Conservació

Els nostres serveis: Mobiliari antic, policromia i daurats, datació imatgenèria i retaule, talla de fusta, marqueteria, laca japonesa i pintura decorativa.

Sala, 19 · 07260 Porreres · Mallorca · Tel. 971 16 66 14
e-mail: pador@padorrestauracio.com · www.padorrestauracio.com

ESPORT - SABATES

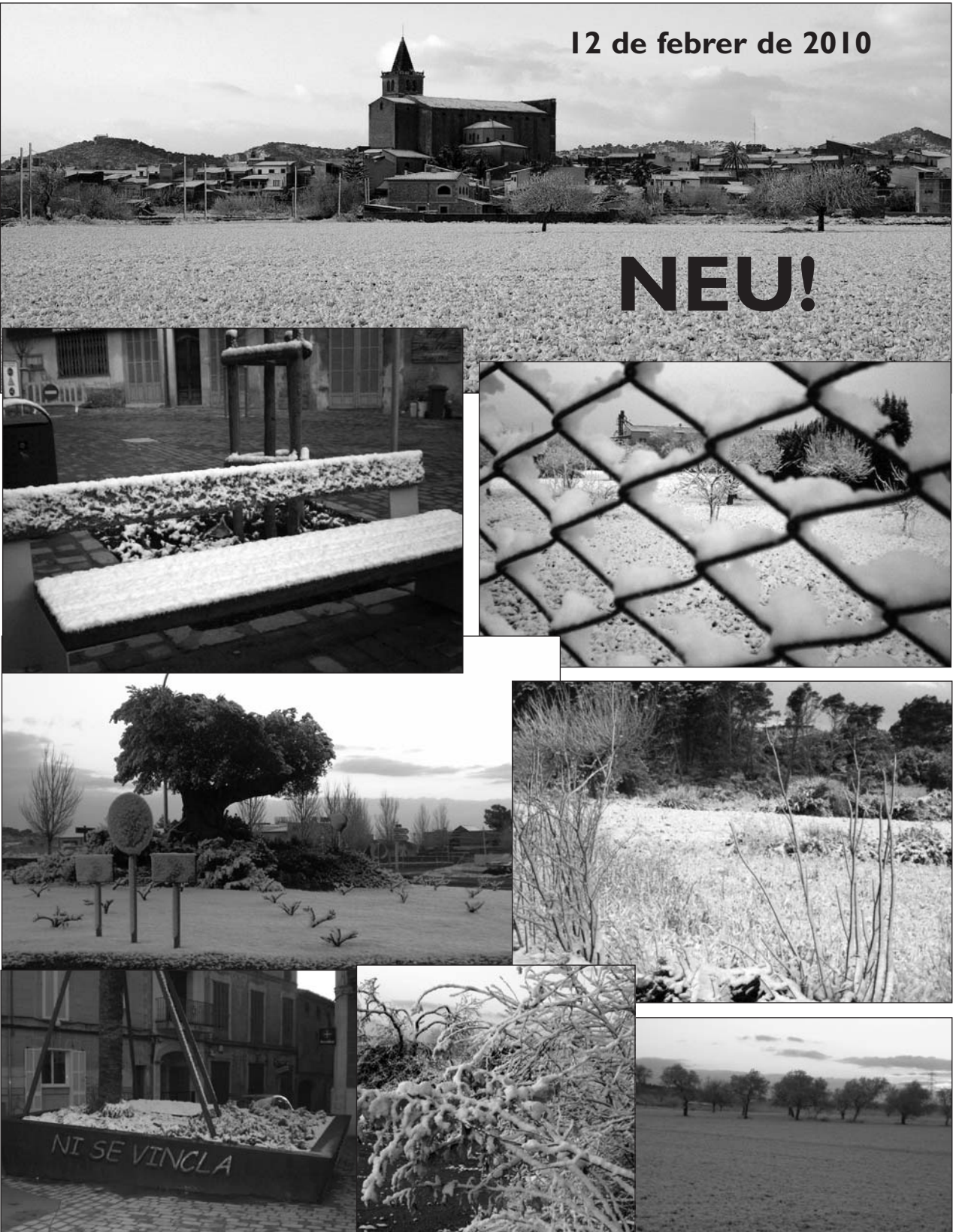
Ballester Melià

C/. L'Almoina, 19
07260 PORRERES

Tel. 971 16 82 76
Tel. Part. 971 64 74 21

12 de febrer de 2010

NEU!

DUES PARAULES SOBRE LA COLÒNIA ESCOLAR A MONTI-SION DE PORRERES A L'ANY 1934

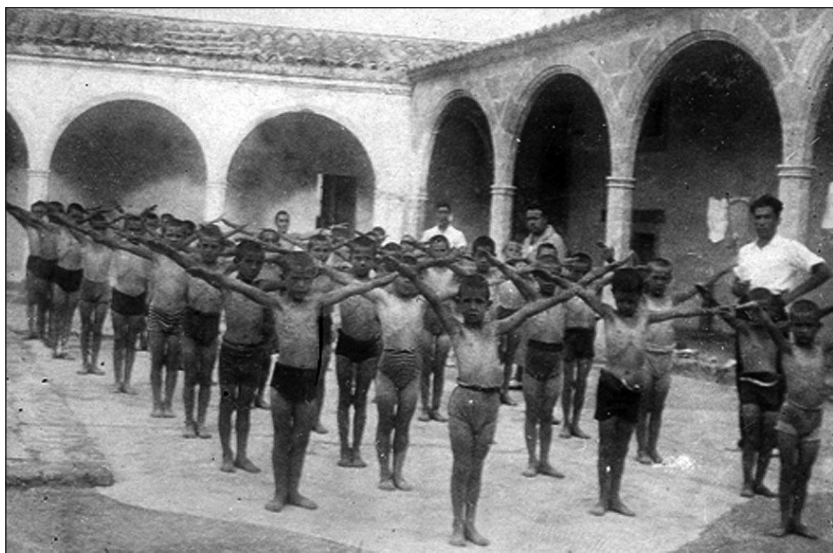
Bartomeu Garí Salleras

Un dels àmbits més destacats pel que respecta a l'educació de la infància i la joventut fora del camp escolar i familiar foren les colònies escolars. Aquestes es van difondre en certa notorietat, des de finals del segle XIX.

Inicialment es perfilaren com a moviment de pedagogia del temps lliure i volien proporcionar als nins i nines unes estades al camp, on poguessin gaudir del sol, l'aire lliure, l'exercici i la bona alimentació que no solien gaudir a la vida urbana. El caire higienista de les primeres experiències s'anirà compartint, cada cop de manera més conscient, amb una línia clarament educativa.

Normalment, l'equip directiu de la colònia el formaven mestres d'escola que dirigien un seguit d'activitats formatives complementàries dels programes escolars, com, les lectures comentades, confecció de notes, jocs instructius, redacció de diaris, jardineria, manualitats, cançons, etc. També, es solien fer uns controls mèdics als infants per a saber del seu desenvolupament físic. La millora corporal, es duia a terme, mitjançant una enorme varietat d'activitats, de jocs i la pràctica d'alguns esports, també a través de la gimnàstica sueca, que afavoria el desenvolupament pulmonar i, de pràctiques com les excursions, la marxa, etc. adaptades a la realitat de cada colònia. Com podem veure, no es tractava únicament de millorar l'aspecte corporal dels infants sinó també es volia que s'educassin, era com una continuació de la feina que es feia a les escoles, però en un marc diferent: el temps de vacances.

La primera colònia escolar de Balears es realitzà al Port Sóller i fou dirigida per Miquel Porcel i Riera el 1893. Des del 1901, les colònies escolars continuaren fent-se de manera ininterrompuda a Mallorca i Menorca, subvencionades per la Diputació de Balears fins al 1936. El 1905, quan ocupava l'alcaldia de Palma el metge porre-

Alumnes de la colònia realitzant un exercici de gimnàstica sueca al claustre de Monti-sion.

renc Jaume Font i Monteros, l'Ajuntament d'aquesta ciutat també va organitzar les seves colònies escolars. Durant la II República es va incrementar el nombre d'institucions i associacions que organitzaren colònies d'estiu.

És ben sabut, que els educadors foren un dels col·lectius més compromesos amb els ideals republicans, sentiren la seva tasca professional valorada i foren nombrosos els que es varen comprometre amb els projectes de millora de l'escola, de difusió cultural i de la instrucció que propugnaven els republicans. Els mestres i els alumnes de Magisteri foren també, els col·laboradors més importants dels programes de colònies escolars que, en el període republicà, assoliren una gran amplitud. Aquestes colònies seguiren mantenint els objectius higienistes i assistencials que tenien en èpoques anteriors, però les institucions públiques republicanes feren esforços econòmics per sostenir aquestes colònies, i que aquestes anassin dirigides, especialment, als més necessitats, per afavorir la compensació de les desigualtats i la millora de les condicions dels fills de les classes populars.

A l'edició de dia 28 de juliol de 1934, el rotatiu *Porreras* informa de l'estada d'una colònia de vacances al

La millora física i corporal es feia a través de la pràctica d'esports, com és el futbol.

Santuari de Montsió de Porreres, de la qual eren els responsables els mestres Antoni Vidal Pons (director), Bartomeu Nadal Salamanca i Josep Esteva Alemany: *“Desde hace unos diez o doce días el vetusto santuario de Montesión sirve de albergue a los componentes de la colonia escolar de la calle Jaime Ferrer de Palma. Uno de estos días tenemos proyectado visitar a los pequeños colonos y solicitar de nuestro querido Antonio Vidal, maestro nacional y director de la colonia, algunos datos del desenvolvimiento de la vida recreativa de que gozan los pequeños. Les deseamos que su estancia entre nosotros les sea muy grata”*.

Dies més tard, al mateix rotatiu, surt una breu nota d'agraïment del director de la colònia: *“Es para mí motivo de verdadera satisfacción poder manifestar públicamente, por medio de este simpático quincenario, nuestra sincera gratitud a todo el pueblo de Porreres, durante nuestra estancia en Montesión –sitio que parece levantado*

Mestres i alumnes a la cisterna del santuari.

expresado para dar espléndida cabida a una Colonia- sólo atenciones y muestras de aprecio hemos recibido por doquier. De ahí, que en cada uno de nosotros, grandes y chicos, haya nacido un sincero cariño a Porreres y a sus moradores, y que sintamos el escozor de las lágrimas cuando pensamos nuestro próximo retorno a nuestros lares”.

Al mateix temps, Antoni Vidal Pons va aprofitar la nota per agrair el tracte rebut per part de l'alcalde de Porreres, Gabriel Barceló Móra Xic; el rector Lluís Crespi Niell; el sacerdot encarregat del santuari, Bartomeu Picornell de Son Orell i el mestre del Patronat Catòlic de Porreres, Joan Móra Ferrando Móra: *“Muchísimas gracias. ¿Oh noble pueblo de Porreres! De tu hidalguía nos llevamos un grat i noble record”*.

“Les imatges publicades han estat facilitades per la Dra. Maria Barceló Crespi, a la qual vull agrair aquesta aportació”

BAR

Ca'n guillem

Tel. 971 64 74 95 PORRERES

**jaume
sastre
soler** SL

materiales de construcción

ceràmiques i gres bigues imitació fusta
ciments saques aïllants canonades
lloguer de minicontenidors (Servei a domicili)

CARRER NOU, S/N
(SORTIDA CTRA. PORRERES-VILAFRANCA)
07260 - PORRERES
TEL. I FAX: 971 647102

ALGUNES NOTES SOBRE LA DEVOCIÓ O L'INTERÈS PEL BEAT RAMON LLULL A PORRERES

Maria Barceló Crespí

El capella porrerenc Miquel Mesquida, humanista, segons l'inventari dels seus béns datat el 23 d'octubre de 1526, a ca seva tenia setze obres de Ramon Llull entre el centenar de volums de la seva biblioteca.¹

A l'església parroquial, a la capella de Sant Roc i en el segon cos del retaule (encara no estava acabat del tot el 1726) apareix la imatge de Ramon Llull. Aquesta talla hi fou col·locada per la gran devoció que li tenia el capità de guerra porrerenc Bernat Nebot del Puig i Llompart que en el seu testament atorgat l'any 1706 elegí sepultura baix la grada de dita capella (morí el 1711). Manava que el dia del seu enterrament i en sufragi de la seva ànima es cantassin set salves una de les quals a la capella de Sant Roc, on hi havia l'escultura del beat, i per això deixava la caritat necessària. Establia que perpètuament a l'església parroquial de Porreres cada 25 de gener (festa del beat Ramon aleshores) es digués en sufragi de la seva ànima i de la seva esposa Magdalena Llompart Mut una missa cantada amb orgue a la capella en què estava col·locada la imatge del doctor il·luminat. Alhora també disposava que el seu hereu tingués obligació de comprar l'oli necessari per fer cremar de dia i de nit la llàntia que es trobava a mà esquerra entrant en dita capella i que en cas de no fer-ho deixàs 150 lliures a la taula numulària per complir tal fi. A la capella de Sant Roc, a l'hora de nomenar-la, adesiara se li afegia i del beat Ramon Llull. Magdalena Llompart Mut, ja vídua, pagava un ofici complet i un ofici major solemne amb sermó i *Tè Deum* per a tots els devots del beat Ramon.²

L'any 1886 es va constituir a la vila de Porreres una Associació Lul·liana que tenia per objecte el foment de la cultura seguint les passes de la recent fundada Societat Arqueològica Lul·liana de Palma (1880). És sabut que el bisbe Campins quan fou rector de Porreres la va fomentar i que Joan Feliu la presidí. El dia 27 de novembre del mateix any, essent batle interí de la vila Rafel Beltran i Bou i a proposta del regidor Rafel Juan, l'Ajuntament acordà, i així consta en acta, subscriure's a un exemplar de l'edició econòmica de les obres de Ramon Llull que havia començat a publicar el lul·lista

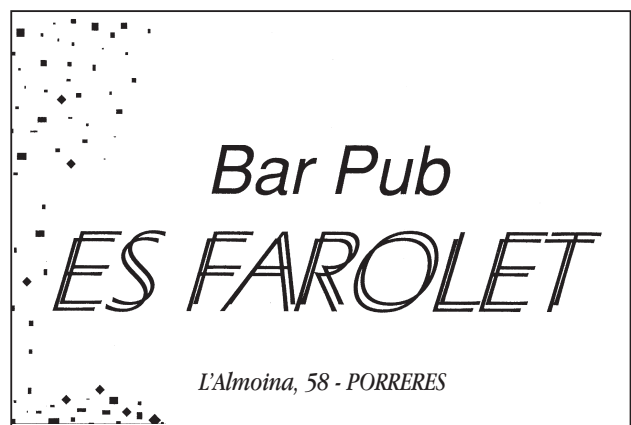
Jeroni Rosselló i al mateix temps al Bolletí de la Societat Arqueològica Lul·liana.³

A l'església del convent de Sant Felip Neri, una capella lateral a l'esquerra de la gran capella del Cor de Jesús, està dedicada a Ramon Llull. La presideix una figura del beat procedent de l'Associació Lul·liana la qual fou regalada al convent dels felipneris per Joan Feliu en el moment de disoldre's l'esmentada societat el 1904. Va ser posada a la devoció pública el 1925.⁴

Així mateix un carrer, al centre de la vila, porta el nom de Ramon Llull.

I en temps més recents, a la façana de la casa del carrer de l'Hospital número 16 (can Sales), han col·locat un plafó de rajoles al·lusiva al nostre beat, un dels mallorquins més universals.

- 1 J. N. HILLGARTH: *Readers and books in Majorca. 1229-1550*, Paris, 1991, II, 732-734.
- 2 Miquela SACARÈS TABERNER; Caterina M. VENY RIERA: *La retaulística dels segles XVI-XVIII a l'església parroquial de Porreres*, Porreres, 1998, 100-102.
Gaspar MUNAR OLIVER: *Història de Porreres*, Vol. II, Palma, 1979, 205.
- 3 Maria BARCELÓ CRESPI: *Sobre Porreres*, Porreres, 2001, 176.
- 4 Gaspar MUNAR OLIVER: *Història de Porreres*, Vol. II, Palma, 1979, 313.

UN MISSIONER OBLIDAT: BONAVENTURA SITJAR

Antoni Marimón, *Historiador*

El carisma i la importància de Juniper Serra han eclipsat sovint la tasca d'una vintena de religiosos mallorquins que l'acompanyaren en la seva aventura californiana. Un d'aquests personatges, va ésser el frare porrerenc Bonaventura Sitjar. Vaig tenir la sort de trobar a Palma un exemplar de l'obra que li dona un relleu especial, el *Vocabulary of the San Antonio Mission*, l'única edició, gairebé intrombable, d'una petita però extraordinàriament interessant obra filològica, únic testimoni d'una llengua índia avui desapareguda.

Bonaventura Sitjar Pastor va néixer a Porreres el desembre del 1739 i era fill d'Antoni i Joana. El 1758, ingressà a l'orde franciscà. Potser no hauria abandonat mai Mallorca; però el 1768, tot just iniciada la colonització i evangelització de Califòrnia dirigida per Juniper Serra, passà a Espanya el també mallorquí Rafel Verger, com a comissari del col·legi de missioners de San Fernando (Mèxic) i amb la missió de reclutar més religiosos per a les Índies espanyoles. A Mallorca, sis franciscans s'oferiren per passar a les missions. Entre ells hi trobam Bonaventura Sitjar, que llavors, segons la documentació localitzada per mossèn Pere Fiol i Tornila, era un jove de "mediano cuerpo, poca barba y rostro rosado".

El 1770, amb un grup de 50 missioners, travessà l'Atlàntic en un interminable viatge fins a Nova Espanya (Mèxic), que suposava 99 dies de navegació, amb una aturada de 33 dies a Ocón, en ple clima tropical, on molts dels religiosos espanyols emmalaltiren. Després d'una breu estada a l'esmentat col·legi de San Fernando, a la capital asteca, deu dels missioners iniciaren un nou viatge, per terra i per mar, cap a les noves missions recentment fundades a l'aleshores anomenada Alta Califòrnia. Entre ells hi havia Sitjar, que anava acompanyat de tres mallorquins més, Miquel Pieras, Lluís Jaume i Francesc Dumetz.

En el cas del religiós porrerenc li correspongué fundar, amb el mateix Juniper Serra i Miquel Pieras, la missió de San Antonio de Padua, la tercera de Califòrnia. Fins aquell moment només s'havien fundat la de San Diego,

a l'extrem sud i la de San Carlos Borromeo de Carmelo, al nord, prop de l'actual Monterey. Les autoritats militars, civils i eclesiàstiques, aleshores estretament vinculades, pretenien anar bastint un rosari de fundacions que unissin les dues primeres missions i permetessin controlar una enorme extensió de territori. La de San Antonio es trobava al sud de San Carlos, un poc a l'interior, en una vall de la regió central costanera de Califòrnia.

De tot d'una, a més dels religiosos Sitjar i Pieras, ja que Serra impulsà noves fundacions, només habitaren la missió set soldats espanyols i diversos indis, ja cristianitzats procedents de la baixa Califòrnia. Però, a poc a poc s'hi anaren acostant alguns indis i, el 1774, ja n'hi havia 178 de neòfits. Dos anys després, el religiós català Pere Font, que arribà a San Antonio amb l'expedició de Juan Bautista Anza, considerà aquests indis bruts, poc agradosos físicament i molt primitius en la seva forma de vestir. Però la missió anava creixent i, el 1779-80 es va bastir una església i sagristia de notables proporcions.

També s'hi va construir el primer molí fariner de Califòrnia i un extens sistema d'irrigació que canalitzava l'aigua del riu San Antonio. Paral·lelament, el nombre d'indis anava augmentant de forma lenta però segura. Però, qui eren aquests nadius americans?

En aquella època, Califòrnia era un mosaic de pobles amerindis molt diferents entre si. La missió de San Antonio es trobava en territori dels indis salinan, un grup relativament reduït que ocupava bona part dels actuals comtats de Monterey i San Luís Obispo i, lingüísticament feia part de la gran família hokan.

Encara que se sap molt poca cosa d'aquests indis, es considera que com a mínim tenien tres dialectes o llengües, que corresponien als indis de la zona costanera, o Playanos, dels voltants de la missió de San Miguel i de les rodalies de la de San Antonio, que per cert, en llengua índia el seu nom era Teshhaya o Sextapay. D'aquests darrers, fou Bonaventura Sitjar qui va aconseguir les primeres conversions i va tenir la felicitat d'elabo-

El franciscà porrerenc Bonaventura Sitjar va elaborar un vocabulari de la llengua salinan.

rar un vocabulari que va arribar a tenir 442 pàgines manuscrites. Aquest treball lexicogràfic era ordenat de forma alfabètica però els exemples anaven intercalats sense gaire ordre.

En aquella època, els indis eren molt nombrosos ja que parlaven uns 25 dialectes, que potser corresponguessin a altres tants grups o tribus. Però la seva decadència demogràfica començà aviat. Les malalties portades pels europeus i els canvis socials, culturals i econòmics que implicava la vida a les missions provocaren una gran mortalitat entre els indis. A més, a les missions, els diferents pobles indis eren barrejats i, així, sabem que a San Antonio a més de salinan també hi havia yokuts procedents de l'est i chumash originaris del sud.

El 1830, poc abans de la secularització i desaparició de la missió, hi havia grans ramats de bous i ovelles, però el nombre d'indis havia anat davallant any rere any. Amb la conquesta nord-americana del 1846-48, la sort dels indis encara fou molt pitjor, ja que els anglosaxons sovint els eliminaren sense pietat.

El 1861, quan es va publicar a Albany (Nova York), l'esmentat vocabulari de Sitjar, ja només quedaven una cinquantena d'indis! Els darrers parlants de l'idioma salinan moriren en els anys cinquanta del segle XX i deixaren ben pocs vestigis de la seva mil·lenària existència.

Pel que fa a Bonaventura Sitjar, el 1797, amb Fermin Lasuén, fundà una altra missió, San Miguel Arcángel, també entre els indis salinan, un poc al sud-est de San Antonio. Mai no tomà a Mallorca i va morir a San Antonio el 3 de setembre del 1808, ara fa dos-cents-dos anys, però la seva obra encara avui ens permet indagar en l'ànima dels indis salinan.

TOT EL QUE NECESSITES PER PRACTICAR EL TEU ESPORT

Carrer d'en Sala, 7
07260 PORRERES

esportesplai@terra.es
Tel. 971 16 83 13

Autos Veny

Tel: 971 58 15 77
Fax: 971 58 16 15
E-mail: gerencia@autosveny.seat.es

12 000 5848 - 2426 7905

**Concesionario
Autos Veny, S.A.**
Carretera Campos, s/n
07200 Felanitx
Illes Balears

J A TENIM PLAÇA NOVA!

NOTA: Per dificultats de lectura, reproduïm l'editorial sobre Sa Plaça que va sortir al passat núm 120.

A la fi ja podem passejar tranquil·lament per la Plaça !!

Han estat uns mesos durs i mal de pelar, sobretot per aquelles persones que viuen, tenen un comerç o bar a la zona recentment reformada. Si durant el temps de les obres la gent es qüestionava com quedaria la nova plaça, ara les converses giren entorn del nou espai, *m'agrada o no m'agrada...*

Hi ha gent que opina que la reforma ha estat positiva i que els bars que hi ha a la zona, amb el temps, es veuran beneficiats. Les famílies que tenen infants petits i que abans no passejaven per la Plaça, per considerar-la perillosa pel trànsit, ara estan contents amb la peatonització, llàstima que només sia els cap de setmana. Esperem que sigui per poc temps !

Per altra part, també hem recollit opinions de persones que no veuen en bons ulls la reforma, que troben que no era necessària i que els doblers que s'han gastat s'haguessin pogut invertir en altres projectes.

Hem volgut reproduir alguns comentaris que ens han fet arribar:

Vos agrada la plaça com ha quedat?

- *m'agrada*

- *si*

- *no*

- *En general si. Necesitam un procés d'adaptació ja que son com unes sabates noves que inicialment poden fer mal però a la llarga no les canviarem mai.*

- *no m'agrada gens: Hi ha alguna cosa que no em concorda i no tenc la sensació de ser en una plaça, s'ha canviat el concepte tradicional de plaça per una cosa que encara no he definit.*

- *Algunes coses m'agraden més com l'amplitud i ara per ara les fontetes (diuen que tornaran molt lletges, ja ho veurem) i altres menys com tantes pasteres, la farola, el ca que no saben on és.*

- *Hem crea sentiments controvertits, hi ha coses que m'agraden i coses que no. Pareix planificada per ser peatonal i pareix que s'ha modificat (el mobiliari) per què no s'hi aparquin cotxes, però el de la policia municipal està al mig de plaça i pareix una escultura més.*

- *No, massa carregada i poc funcional.*

- *crec que ha quedat tot molt concentrat en un sol lloc.*

Els comentaris també fan referència a aquelles coses que hi manquen i que hi sobren :

- *Per ventura hi falta un petit cadafal, no hi estaria gens malament!*

- *Hi falta que es vegi sa cussa de sant Roc.*

- *Hi sobren ses fonts.*

- *Falten les faroles d'abans. Sobren els elements que s'hi han afegit*

- *Hi sobra tot!*

- *Falta llum, falten aparcaments per bicis, molesta qualque arbre.*

- *Hi falta una idea on aparcar els cotxes que hi havia a plaça. Això va lligat a un replantejament de l'ús del cotxe a la vila. Aparcaments en zones properes, limitació d'aparcaments, cens de cotxes, obligatorietat de cotxeres a les cases, rutes circulatòries per arribar a casa, zones de circulació a baixa velocitat 30/hora, dissuasió d'excessos de velocitat amb multes, etc..., en definitiva un replantejament urbanístic-circulatori de tot el poble.*

- *No crec que hi manqui res, sobra mobiliari, sembla un lloc desordenat i saturat.*

- *Sobren les fonts, uns quants arbres, la pastera de la palmera i el que posa, bancs, papereres. Hi falta un escenari fixe fet amb gust per fer tot tipus d'actuacions.*

- *Hi sobre mobiliari, sobretot a la plaça. Sobre la frase "ni se vincle ni se trenca", tot Mallorca crec que ja sap que els de Porreres ens trobam especials "Som de Porreres", "T'he dit que som de Porreres", "l'ensaimada la duim els de Porreres!!!!", "Ni se vincle ni se trenca", "el ca de Porreres", "color albercoc de Porreres",... no sé, una frase ben posada està bé, fa unitat, fa poble, però tantes arriben a fer l'efecte contrari, un efecte excloent.*

- *Sobretot hi sobra el ca. També hi sobren les fonts, crec que seran un niu de brutor (a més no m'agrada el material amb què les han fet), i si ha de mancar alguna cosa, doncs no sé, un poc més de verd, o més flors.*

Agrada:

- *La il·luminació de l'espai, molt especialment, les façanes de la Parròquia i*

de la Rectoria i l'edifici de l'Ajuntament, els arbres (m'agrada que no tot sigui ciment), l'enrajolat no està gens malament.

- També pens que no s'haurien d'haver eliminat un element característic de totes les places les faroles, sí bé -com he dit abans- la il·luminació de l'espai m'agrada molt.

- els bancs, els arbres i s'empedrat.

- Verdor, originalitat i espai lliure

- Res!!!

- L'amplitud, les fontetes i el dibuix de davant l'església.

- L'única cosa que m'agrada és que les mares poden deixar jugar els seus fills amb una mica més de tranquil·litat.

- Els arbres, la il·luminació de l'ajuntament i la rectoria i que no passin cotxes el cap de setmana (al manco).

- Els arbres de l'avinguda, la plaça de davant l'església, i les faroles i la il·luminació de l'avinguda.

- Primer el fasser, segon que hi ha arbres i tercer...

- M'agrada com ha quedat la placeta d'en Lluc

- Sensació d'amplitud i l'arbrat que en el futur serà molt millor

No agrada:

- Sens dubte, aquesta mena d'olla de caragols" que han situat prop de la Rectoria. Que representa?

- Es cossi de ses pedres de davant la Rectoria; els torrents i es contenidor del fasser.

- Tot és un desencert !

- El caramull de pedres

- El senyal de prohibit el pas. Seria millor prohibit circular excepte veïnats i càrrega i descàrrega. Però per això hi ha els tècnics.

- Els brolladors son poc pràctics, zona específica pels infants, les pedres de riu que no estan aferrades.

- Els llores que hi ha sembrat a la part de la Rectoria estan sembrats massa arran de les façanes de les cases.

- No m'agrada que hi ha uns 5.000.095.931 habitants del planeta que no la gaudiran mai.

- Abús de simbologia porrerenca: Ni se vincle ni se trenca, els noms dels torrents, el fasser, el ca de Sant Roc dibuixat a terra...

- Són moltes, començant per les fonts, per la poca sensació de trobar-te a plaça, fins a la mala distribució dels arbres.

- Tantes pasteres, la farola, el ca que no saben on és.

- La il·luminació de la farola de plaça, la pastera i les inscripcions, el ca (no representa a tots els porrerencs, no està arrelat)

- No m'agrada la plaça, ni la farola, ni tants arbres i bancs (no hi ha pas fluit)

- El ca, les fonts i la súper farola.

Sobre el tema de si han de passar cotxes o no, hi ha diversitat d'opinions:

- No han de passar cotxes a excepció dels veïnats que tenen els seus drets i uns horari de càrrega i descàrrega. Però per fer això ha d'existir un clar plantejament urbanístic-circulatori per part

d'experts en la matèria, no es pot fer sols donant opinions personals sinó tenint en consideració criteris que existeixen per molts pobles europeus amb característiques similars.

- Sí, els dies feiners. A partir de dissabte horabaixa tancat.

- Peatonal sempre.

- No hi ha de passar cotxes .

- No ho tenc clar. No està preparat pels cotxes, i sobretot els caps de setmana, però crec que tampoc no n'haurien de passar.

- Peatonal tots els dies, perquè el projecte és claríssim que és peatonal.

- Estaria bé que fos peatonal, però abans de fer un lloc tan cèntric i cruïlla important s'han d'acabar les rondes i s'han de fer altres accessos. Primer calia fer els accessos i després la plaça.

- Hauria de ser peatonal tots els dies, almenys l'avinguda, i en tot cas que es pugui circular per davant l'ajuntament.

Ja tenim un nou espai, ens agradi o no ens hi haurem d'adaptar. Per tant el millor que podem fer es veure'n el caire positiu gaudint-lo i esperar que passi un cert temps per tornar a fer una reflexió sobre la funcionalitat del nou espai.

PREMI DIGNITAT 2009 A “MEMÒRIA DE MALLORCA”

Bartomeu Garí Salleras, Secretari de Memòria de Mallorca

La Comissió de la Dignitat, organització catalana que té per objectiu, entre d'altres, aconseguir el retorn als seus legítims propietaris de la documentació incautada pel règim franquista a la Generalitat de Catalunya i l'anul·lació de la sentència que condemna a mort al President de la Generalitat Lluís Companys, ha atorgat els Premis Dignitat 2009 al grup valencià Al Tall, a l'historiador Josep Termes, al periodista Emilio Silva i a l'Associació “Memòria de Mallorca”.

Els motius del premi a la Dignitat a l'Associació “Memòria de Mallorca” són, segons es llegeix a l'acta:

-Lluitar per la Dignitat és justament el que estan fent, des de fa molts anys, els companys de l'Associació “Memòria de Mallorca”.

-Tot denunciant les arbitrarietats i falses interpretacions que s'han fet sobre la seva pròpia història, no han deixat de lluitar per saber on són els republicans mallorquins assassinats pels franquistes durant i després de la Guerra Civil.

-També lluiten per recuperar els noms i cognoms dels morts enterrats oblidats en fosses, els morts silenciats per la dictadura.

-Se'ls atorga un Premi Dignitat també per altres lluites seves, com l'eliminació del monument feixista al creuer de guerra “Balears”, situat al parc de Sa Feixina de Ciutat, símbol de l'horror franquista.

-La seva permanent lluita per recuperar la veritat de història dels oblidats que donaren la vida per una Mallor-

ca millor i democràtica és un model a seguir per a tots.

Divendres dia 29 de gener al saló del Museu d'Història de Catalunya a Barcelona, la Junta Directiva de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica de Mallorca va rebre de mans del director de la revista “Sapiens”, Jordi Creus el dit guardó. A l'hora de recollir la distinció, la Presidenta, Maria Antònia Oliver París i el Vicepresident Manel Suárez Salva explicaren que el guardó era un premi per a la memòria dels desapareguts mallorquins.

Voldríem donar les gràcies a totes aquelles persones que ens han facilitat informació de les víctimes de la repressió feixista de la Guerra Civil espanyola, a la vegada, a totes aquelles que ens han ajudat a recordar la memòria dels repressaliats. També volem fer extensiu el nostre agraïment a l'Agrupació Cultural de Porreres per deixar-nos expressar a la seva revista Llum d'Oli. Aquest distinció ens dona força per seguir treballant.

Volem recordar que des de la seva fundació, “Memòria de Mallorca” és una entitat totalment independent dels partits polítics, col·labora amb les institucions quan ho veu necessari i profitós, sense perdre, però, la nostra independència

Això vol dir que, seguirem demanant al Govern de les Illes Balears, l'elaboració d'una llei pròpia de Memòria Històrica, a fi de facilitar l'obertura i exhumació de les fosses que hi ha a la nostra terra. Denunciarem el silenci de Cort i molt especialment de la batllessa de Palma, Aina Calvo. Exigirem la retirada dels símbols feixistes

floristeria i jardineria
Can Murtó
 COMPOSICIONS FLORALS
 PER A NOCES, COMUNIONS
 I TOT TIPUS DE CELEBRACIONS
 C/ Sa Galla, 92 - 07260 PORRERES
 Tel. 971 647 053 - Mòvil. 689 689 667
 Fax. 971 647 053

sa feixina
 music-bar
 porreres
 tel. 971 16 83 10

dels nostres edificis i carrers i lluitarem per l'anul·lació de les sentències franquistes.

Mentre totes aquestes demandes no siguin contestades, "Memòria de Mallorca" organitzarà mobilitzacions i tot tipus d'actes encaminats a fer efectives aquestes reclamacions i a explicar a la societat illenca aquesta realitat injusta.

A més, "Memòria de Mallorca" manifesta que continuarà participant en tots aquells actes en els qual sens convidin, però durant els mateixos es farà pública aquesta denúncia, siguin quina sigui la institució que ens convidi a participar.

Acabarem amb les paraules d'una cançó del grup musical *Al Tall*, i ho farem per a denunciar el menyspreu que hem rebut per l'Ajuntament de Palma i per la seva decisió de mantenir el monument franquista de Sa Feixina. Amb aquesta decisió és perpetua el sentit primigeni del monument: Honorar al feixisme i als seus prohoms i recordar a les víctimes la victòria del feixisme sobre la democràcia i perpetuar l'injustícia i l'agravi inhumà al que es sotmet a les víctimes de la repressió feixista de la Guerra Civil i de la Dictadura.

*"I ara jo vos demane un poc de foc,
senyor rei, per que enceneu
la llum que necessiten els polítics
que ara nos governen,
torneu a fer-los el crit
que vaü fer a Portopí:*

Tlf 971 166994

www.algalia.net

Piscina municipal de Porreres

Horari:

07,00 a 22,00 de dilluns a divendres
09,00 a 20,00 dissabtes

Activitats:

AIGUA

Aquagym - Aquafitness - Aquagac
Matronatació
Natació per a totes les edats
Natació terapèutica

SALA

Abdominals express - Aeròbic
BODYPUMP - G.A.C.
ProCycling - Pilates - Ritmes
Step - Step-tono - T.B.C.

CLASSES DE TENNIS I PÀDEL
SERVEI DE QUIROMASSATGE
CONSULTORI DIETÈTIC

DIADA DE PREMSA FORANA A LLUC

L'Associació de Premsa Forana celebrà el passat diumenge dia 15 de novembre, la seva diada anual, comptant amb la presència de la consellera de Treball i Formació, Joana Barceló, qui assistí a l'entrega dels Premis Periodístics Premsa Forana, i al dinar posterior.

Lluc ha estat escollit enguany per celebrar l'encontre anual dels associats a Premsa Forana, gràcies a l'interès dels responsables de l'Escolania, amb els quals l'APFM té un acord de col·laboració. Ja el 1984, dia 9 de juny, 25 anys enrere, es va celebrar una diada de Premsa Forana al Santuari de Lluc, per commemorar l'any llucà. En aquesta diada es va concedir la medalla de l'Associació a la patrona de Mallorca, la Mare de Déu de Lluc.

Aiximateix es feu l'entrega i proclamació dels I Premis Periodístics Premsa Forana.

La diada d'enguany començà a les 12 hores, amb un concert a càrrec dels Blauets de Lluc, a la Basílica (gràcies al conveni de col·laboració esmentat). A continuació es feu, a la sala de la Santa Figura, l'explicació del nou sistema per a la transferència de les publicacions de Prem-

sa Forana en PDF per a la seva incorporació a la Biblioteca Digital Científica de la Universitat de les Illes Balears. El membre de la Junta Directiva de Premsa Forana, Magí Ferriol, fou l'encarregat de l'exposició al públic.

A les 13 hores hi hagué una proposta de la Televisió de Mallorca de la signatura d'un conveni amb la Premsa Forana. La directora Marisa Goñi, i el subdirector Rafel Maria Creus, exposaren els continguts de dit conveni, que es signarà oficialment en un altre acte públic.

Després del dinar a la fonda del Santuari, tingué lloc l'assemblea ordinària, a les 16,30 hores, a on es donà compte de les consecucions i estat econòmic del darrer exercici.

LLIURAMENT DELS XI PREMIS PERIODÍSTICS PREMSA FORANA

L'acte estrella de la diada a Lluc, es va procedir al lliurament dels Premis Periodístics Premsa Forana, en la seva onzena edició, en les modalitats de reportatge, entrevista, fotografia, disseny i opinió.

Un jurat integrat per Neus Fernández, en representació de la direcció

general de Comunicació del Govern (patrocinadora dels Premis); Margalida Solivellas, responsable de TV3 a les illes; i Joan Barceló, periodista i home del temps durant molts anys; havien estat els encarregats d'escollir els millors treballs d'entre els presentats per les publicacions associades.

Els premis consten de 1.000 euros per cada modalitat, i un diploma acreditatiu.

Entregaren els premis: Joana Barceló, consellera de Treball i Formació; Gina Garcias, directora general de Comunicació del Govern; Marisa Goñi, directora de Televisió de Mallorca; Margalida Solivellas, responsable de TV3 a les illes; i Gabriel Mercè, president de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca.

En l'apartat de REPORTATGE, guanyà la revista CENT PER CENT, amb el treball "Les dones i la guerra a Manacor" d'Antoni Tugores. Foren finalistes: N'ALÍ amb "La fotografia a Andratx (1900-1960)", i VEU DE SÓLLER amb "Homenatge als batles".

En la modalitat d'ENTREVISTA, fou guanyadora la revista COANGRA, amb el treball "Entrevista a Joan Morro Serra. Records sobre els norats" de Mateu Ramis. Tingueren una menció del jurat: FENT CARRERANY amb "Sa xerradeta a ses Tarragones amb en Salvador Ribes Mas de Son Canet", i VEU DE SÓLLER, amb "David Russell, Lynn Gaydosh, David Crawford i Janet Brewster. L'ombra d'Obama a la vall dels tarongers".

En FOTOGRAFIA, guanyà la revista FENT CARRERANY, amb la imatge titulada “Hivern a Maria” d’Antoni Gelabert. Quedaren finalistes: COANEGRA, amb una fotografia de la coberta, i QUART CREIXENT, amb “Reflexions sobre els valor del paisatge, paisatge abans i paisatge ara”.

En l’apartat de DISSENY, resultà guanyadora la portada de VEU DE SÓLLER, a càrrec de Gabriel Mercè. Resultaren finalistes: COANEGRA, amb la portada, i LLUCMAJOR DE PINTE EN AMPLE, per la portada.

En l’apartat d’OPINIÓ, el jurat el declarà desert, i atorgà un premi com a MENCIÓ ESPECIAL, a la revista MIRAMAR, pel treball: “Plects de cultura popular XIX.

Valldemosa. República, guerra i postguerra”.

Finalitzat el lliurament, la consellera de Treball i Formació, Joana Barceló, digué unes paraules de reconeixement i gratitud a les publicacions que conformen la Premsa Forana de Mallorca, tot encoratjant-los a continuar amb la tasca i animant-los a seguir endavant en la lluita pel país.

Per la seva part, Gabriel Mercè, president de Premsa Forana, es congratulà de poder donar continuïtat als Premis Periodístics Premsa Forana, i de poder rebre el recolzament del Govern per a que siguin una realitat un any més, donant l’enhonorabona als premiats.

L’acte tingué lloc a la sala de la Santa Figura del Santuari de Lluç.

PREMSA FORANA FIRMA UN CONVENI AMB RÀDIO I TELEVISIÓ DE MALLORCA

El passat dimecres dia 3 de febrer, l’Associació de Premsa Forana firmà un conveni de col·laboració amb la Ràdio i Televisió de Mallorca. Aquest acord permetrà a ambdues parts guanyar visibilitat als mitjans de proximitat i ens permetrà intercanviar continguts, aprofitant que arribem al mateix àmbit geogràfic i pràcticament a la mateixa gent.

El president de Premsa Forana, Gabriel Mercè i la directora de Ràdio i Televisió de Mallorca, Marisa Goñi, firmaren dit conveni a la seu de RTVMallorca. Hi foren presents també el subdirector de la RTVMallorca, Rafel Maria Creus, i el vicepresident de Premsa Forana, Rafel Oliver.

La col·laboració començarà a partir del mes de març, i s’establirà un calendari ordenat per a que les nostres publicacions tinguin l’oportunitat de poder tenir uns espais tant a Ona Mallorca com a Televisió de

Mallorca, sortint així totes les capçaleres de manera rotatòria. Per altra banda, Ràdio i Televisió de Mallorca, també podrà disposar d’un espai promocional dels seus continguts a les nostres publicacions.

UN MATÍ FENT RÀDIO

ENTREVISTA A MATEU MATAS, XURÍ

Alumnat de 4t i 6è de primària del col·legi Verge de Monti-sion

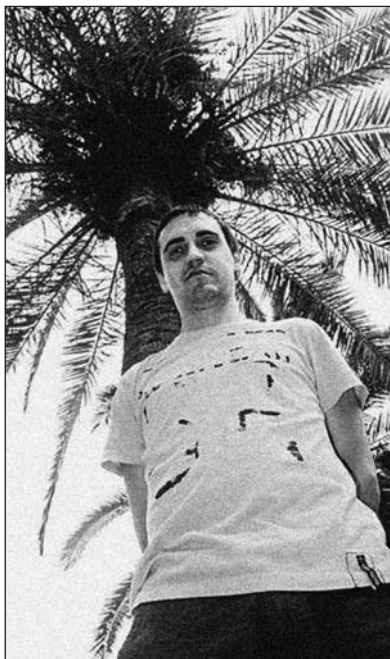
El passat dijous, 21 de gener, els alumnes de 4t i 6è de l'escola Verge de Monti-Sion ens trobàvem exactament a Radio Porreres.

Prepararem un programa que contingué notícies varies, un recital de les gloses guanyadores al concurs que realitzarem durant les festes de Sant Antoni, parlarem de la pel·lícula més cara de la història, férem algunes recomanacions de música i la major sorpresa fou el convidat especial que tinguérem bona part del dematí. Un personatge molt emblemàtic a les Illes Balears i arreu del món.

En Mateu Matas Ordines, conegut popularment com Mateu Xurí, un gran glosador mallorquí de Santa Margalida.

Tinguérem la gran oportunitat de fer-li una entrevista i per això, la volem compartir amb tots vosaltres, amics lectors.

Sabem que el teu nom és Mateu Matas Ordines, per què et diuen Xurí?

Gairebé a tots nosaltres ens han batejat amb un simpàtic malnom. Aquest, la majoria de vegades ens ve d'herència familiar. A Santa Margalida ens coneixen com "els de Can Xurí".

Quina és la teva afició?

Fer gloses. M'agrada fer gloses i ser glosador. És una cosa que sempre

m'ha fascinat. De fet, cada vegada m'interessa més per tot aquest món.

Qui et va ensenyar a glosar?

La meva padrina és un cançoner popular mòbil i el meu pare és un bon glosador, mancat de pràctica suficient per tenir agilitat improvisadora. Ells dos em mostraren l'essència de les gloses.

Has escrit qualche llibre de gloses?

Encara no.

A quina edat començares a glosar?

No recordo exactament l'edat que devia tenir quan vaig començar a glosar. Potser tenia set o vuit anys però a ca nostra, des de sempre vaig créixer envoltat d'un món ple de les cançons populars que ens venien de tradició familiar.

Quins ingredients es necessiten per fer gloses?

Qualsevol persona pot aprendre els mecanismes que utilitzen els glosa-

sa fonda café

PORRERES - tlf. 971 64 73 16

dors a l'hora d'improvisar. No es percebem, a simple vista, unes qualitats personals remarcables, tot i que hi ha unes capacitats i aptituds desenvolupables. L'obsessió, ben entesa, per ser glosador és l'ingredient bàsic i imprescindible per arribar a ser-ho

Quins consells donaries a una persona que vol aprendre a fer gloses?

Molt d'interès i amor.

Com et guanyes la vida?

Per guanyar quatre doblers faig curses "d'iniciació a la improvisació" a instituts, col·legis i altres llocs que em criden. També estic estudiant segon de filologia catalana a la UIB.

Vaig fer fins a tercer de matemàtiques però ho vaig deixar, vaig comprovar que no era el que m'agradava.

Com es possible que un estudiant de matemàtiques es dediqui al món de les gloses?

Heu de saber que l'estructura de les gloses és matemàtica pura. El vincle que uneix les matemàtiques i les gloses és molt fort. Tots sabeu que les paraules han de rimar entre elles i guardar en tot moment una forma mètrica exacta.

Quan has de resoldre un problema, el primer que fas és esbrinar el que et demanen, és a dir, saber quin serà el producte final. Doncs per fer gloses, és important saber quin és el final per poder arribar al principi i així, desenvolupar tota l'estructura. Què vos pareix?

(Era molt divertit observar les nostres cares durant l'entrevista. Amb

les seves paraules ens va deixar molt sorpresos).

Quin plat de menjar t'agrada més?

El "tumbet" de mon pare.

Tens fills?

Encara no, però esper que qualche dia arribin.

El nostre somni era poder-te fer una entrevista. Quin és el teu?

Que vosaltres em féssiu una entrevista a mi. Gràcies.

Un llibre?

La plaça del Diamant de Mercè Rodoreda.

Una pel·lícula?

El silenci dels anyells.

Quantes vegades has visitat el nostre poble?

Uf! Quantes vegades he vingut a Porreres? Suposo que moltes! He vingut a glosar a la plaça del poble, a veure concerts, exposicions i moltes coses més.

Quin tipus de públic sol acudir a escoltar-te?

Sol venir gent de tot tipus. La gent de la tercera edat viu el món de les gloses d'una altre manera, jo diria que més intensament que els joves però, el fet, és que la gent jove també ve a escoltar-nos i són ells els imprescindibles si volem que la nostra cultura perduri per molts d'anys.

On ha estat la teva darrera intervenció?

(Després de pensar un parell de segons amb els ulls mirant al sostre) Mmm... crec que va ser a la Colònia de Sant Pere.

Què esperes del públic?

Que gaudeixin amb les paraules, amb les rimes i amb la mètrica. Que arribin a sentir el que jo sento quan faig glosa, que entenguin el que vull transmetre i que qualche dia puguin arribar a ser una mica més feliços transmetent els seus sentiments només fent glosa. Això no té preu i fer gloses, és gratis.

Què llevaries del món?

La gent dolenta, la gent que no té coret, les guerres i també la fam.

Què valores més d'una persona?

La seva sinceritat. M'agrada que la gent digui la veritat i vagi de cara per la vida.

I per acabar, ara et diré una glosa que em vaig inventar. A veure si em pots contestar...

*"Sant Antoni i el dimoni
pixaven a sa paret.
El dimoni s'esquitxava
i Sant Antoni anava net."*

La seva resposta va ser tan ràpida que no tinguérem temps d'agafar-la. Ja ho sabeu, quan una glosa és improvisada és molt difícil que torni a sortir igual. Així i tot, ens va saber dir en quatre versos ben rimats, que estava encantat d'haver estat amb nosaltres, que li agradaria molt repetir l'experiència i que duria dins el seu coret, el record de la nostra escola.

"Gràcies a tots els qui heu fet possible que el nostre somni fora una realitat".

EL MÚSIC VÍCTOR URIS VISITA L'IES DE PORRERES: JO TAMBÉ ANAVA AMB MOTO

PER QUÈ DUC AQUESTA CADIRA ESPECIAL DAVALL EL CUL?

Joana Mora

Dia 10 de febrer l'alumnat de 2n cicle de secundària de l'IES Porreres va rebre la visita d'un conegut músic mallorquí, Víctor Uris.

En Víctor als 16 anys patí una accident de moto que li ocasionà una tetraplegia que li va condicionar la seva vida per sempre. Malgrat tot ell vol mostrar a l'alumnat com va poder superar aquella vivència gràcies a la música.

A Porreres, com a molts altres pobles de Mallorca, ha estat escenari de cruels accidents de moto a on un número important són joves que han perdut la vida o pateixen greus seqüeles físiques o psíquiques.

Molts dels accidents de moto es podrien evitar si existís una major consciència en la seguretat i en la prudència. De tan en tan es fan campanyes de seguretat vial però no sempre tenen l'efecte desitjat.

El programa JO TAMBÉ ANAVA AMB MOTO, engegat des del Servei d'Innovació Educativa de la Conselleria d'Educació i Cultura pretén sensibilitzar el jovent de les greus conseqüències que pot tenir un accident de trànsit, especialment com a conductors de moto o d'altres vehicles.

La sessió s'inicià al gimnàs de l'institut a les 11.30 hores, un dia de molt de fred.

Les notes musicals de l'harmònica d'en Víctor acompanyat a la guitarra per n'Alfons ressonen al gimnàs mentre els joves van entrant. Són tres grups de 3r d'ESO.

Asseguts a terra i en Víctor a la seva cadira els demana que s'acostin a ell. El gimnàs no té molt bona acústica!

Perquè duc aquesta cadira aferrada al cul? Idò ara vos contaré la meua història.

Quan tenia 14 anys decidí deixar l'escola per guanyar doblers i tenir més autonomia. Me feia il·lusió tenir una moto, això aleshores significava tenir poder, ser més que els altres!

Aquest va ser el meu primer error de la meua vida.

Fins els 16 anys vaig fer feina per comprar-me la meua primera moto, millor dit un ciclomotor de 49 cm³.

Dia 20 de març de 1974 complia els 16 anys i dia 21 ja tenia el permís per conduir. Era un crack!! No feia res del que tocava fer quan un té a les seves mans una moto, tot el contrari, infringia totes les normatives: no duia casc, no respectava les direccions prohibides, feia derrapades...totes aquestes coses són divertides!! Era un jove súper enrolat! Deixava la moto als amics que no tenien permís, duia a més d'una persona al darrera...

Amb aquest comportament no només me posava en perill a jo mateix sinó que també implicava a altres.

Mai m'hagués imaginat el que me podia passar!

Més tard, aconseguí comprar-me una moto de més cilindrada. Necessitava tenir el carnet. Dia 17 de gener de 1975 m'examinava de la teòrica i de les pràctiques. Me posaren un aprovat però quan vaig acabar les pràctiques, de content que estava, deixà anar la moto enmig de les pistes i el professor me va rectificar la nota i me va posa un suspès per conducció temerària.

El mateix vespre quedàrem amb els amics per anar a fer una volta amb les motos. I coses de la vida! Jo duia a darrera la meua moto a una al·lota i quan circulàvem per un carrer recte ens sortí de l'esquerra un cotxe i sortírem volant. A ella no li va passar res però a jo sí.

Tenia 16 anys i havia quedat tetrapèlig (és una paràlisi amb afectació

de les quatre extremitats, està també afectat el tronc) Dos mesos a Son Dureta. Els amics i amigues me duïen cassettes i llibres però no en podia fer ús. La meua padrina venia i me llegia llibres.

De Son Dureta m'enviaren a una clínica de Barcelona a on hi vaig estar 13 mesos, estirat a un llit elèctric, com un pollastre a l'ast!!

Més tard va venir la rehabilitació i aconseguí poder-me aixecar. No podia valer-me per jo mateix. Me sentia molt poca cosa!

Un bon dia me donaren una cadira en rodes, això si que va ser una bona notícia!

A la clínica de Barcelona vaig fer bones amistats, tenia molt de temps per pensar i per xerrar amb els companys que també compartien amb jo la nova situació. Ningú era estrany!

Al cap de 13 mesos tornava a Palma. Tots els meus amics m'esperaven a l'aeroport. Per a mí els amics que tu tries, si els cuides, són com una flor. Ells han estat els que han donat color a la meua vida: me duïen d'excursió, sortia de marxa...

Però a casa tot eren obstacles: l'ascensor que quasi no hi cabia, escalons a l'entrada, mobles pel passadís, banyera...Quan anava pel carrer me n'adonava que tothom me mirava no és com ara que la gent està més acostumada a veure gent en cadira de rodes.

El meu pare va morir i me vaig quedar totsol amb els meus amics.

La indemnització que vaig cobrar me serví per adaptar la casa i tenir una qualitat de vida que llavors no tenia.

Mitjançant la música he pogut superar tot el que m'ha passat. Ara som músic i la vida segueix.

Les motos no són perilloses. Els qui som perillosos som nosaltres

Gràcies per haver-me escoltat, és com un regal!!!

El so de l'harmònica a ritme de blues tornen omplir el gimnàs mentre les mamballetes dels alumnes acompanyen a n'en Víctor.

ESPAI ESCOLAR

I SEGUIM EL VIATGE: UN CAMÍ CAP A LA PAU

C.P Escola Nova

Com ja vos contàrem a l'edició passada de la revista LLum d'Oli, enguany ens hem embarcat amb el tema de l'Apropament a les cultures: d'on ets? I continuant amb el viatge marcat a principi de curs, el següent, entre altres coses, que hem fet ha estat celebrar el Dia Escolar de la Pau i la No Violència.

Durant la setmana prèvia a la fita, dins les aules s'ha treballat el tema tractant-lo en diferents situacions i contexts. I entre tots hem realitzat una pancarta commemorativa. La festa l'acabàrem tots junts, el col·legi Verge Montions i el CP Escola Nova, a Plaça. El moment més representatiu va ser quan alumnes de les dues escoles llegiren un manifest creat per ells mateixos. Transcrivim alguns fragments del nostre manifest:

“Viure en pau és un dret i treballar per a la Pau és un deure”, “No a l'orfandat ni al sofriment de les famílies trencades i destruïdes per les guerres i els fenòmens naturals com el d'Haití i si així succeeix, solidaritzar-nos per ajudar-los”, “No a la violència de gènere, on es destrueix o es mata a la persona”, “Si a defensar la llibertat d'expressió i la diversitat cultural”,

“Si a promoure un consum responsable i un desenvolupament que tenguin en compte totes les formes de vida i l'equilibri dels recursos naturals del planeta”.

“Per a que la Pau arribi a tots els racons de la terra i arrelhi amb força als nostres cors hem de sentir i dir ben fort: VISCA LA PAU”.

GLÒRIA JULIÀ ESTELRICH

PROFESSORA, CANTANT I POETESSA

Antoni Sorell

Glòria Julià (Portocolom, 1983) és llicenciada en filologia catalana (UB, 2007), ha publicat un llibre de poemes (*Clandestina*, 2006) i és, a més de fundadora, veu i esperit latent d'un grup en constant creixement: Lluàtiques.

Actualment, Glòria compagina docència amb presentacions del primer disc del grup (*DiLluns, Blau-Discmedi*), un treball ple d'il·lusions i esforç que ha portat un aire nou al mercat musical en català.

Portocolom, Mallorca. De fons, el mar. El turquesa domina i copsa sentiments. Un aire suau transporta emocions mar endins.

Glòria, creus que Portocolom és el refugi d'eminències felanitxeres que s'han vist transportades per l'espiritualitat que emana d'aquestes contrades?

No sé si és casualitat, però és cert que hi han reulat molts d'artistes, tot i que a Felanitx també. Sigui casualitat o no, el que és cert és que si fins ara havien vingut a cercar aquesta tranquil·litat, avui dia està cada vegada més massificat.

Portocolom és un poble més de l'illa?

No, és un paradís.

Diuen que tota persona, per realitzar-se, ha d'escriure un llibre, sembrar un arbre i tenir descendència. Per quan futurs artistes?

Penso que tenir fills suposa una responsabilitat molt gran. És cert que és un dels meus projectes, però encara

no crec tenir la responsabilitat com per poder-los surar dignament. Veurem si amb els anys cobro aquest coneixement...

Un dels principals significats del teu nom és "invocació a Déu". Quina postura adoptes vers la cultura que ens ha tocat viure?

Personalment, dir-te que totes les religions han fet, en nom de Déu, coses positives però també guerres. No tenc necessitat d'haver de creure en un ésser superior, sinó que em basta creure en valors com estimar a l'altra gent.

Si et sembla bé, ens submergirem en aigües musicals. Per què Lluàtiques?

Lluàtiques en sentit literal i en sentit metafòric. És un nom posat per Catalina i jo quan teníem catorze anys, perquè ens agradava la Lluna i tot el que amaga però també perquè

en certa manera som una mica llunàtiques.

Com i quan sorgí?

Sorgí ara fa onze anys per la necessitat d'expressar-nos. Érem dues nines molt inquietes i amb ganes de deixar clar el que pensàvem, i creguérem oportú fer-ho a través de la música.

A mi sempre m'ha agradat escriure, i quan vàrem veure que podíem combinar les dues coses se'ns va obrir tot un univers de portes.

De tots és sabut que Lluàtiques s'ha emportat nombrosos premis i reconeixements musicals. Creus, però, que el millor premi és haver tret un disc al mercat?

Tenir un disc al mercat és un gran premi, però penso que el millor premi que té Lluàtiques és que després d'onze anys d'activitat constant hem aconseguit envoltar-nos de grans músics i millors persones. Aquest és el millor poema que puguem tenir...

Consideres que l'esfera pública ha acollit com es mereixia Lluàtiques?

Quant a promoció als mitjans de comunicació, tal vegada podríem queixar-nos una mica, llavors el disc no ha estat gaire rebut per aquests. És cert, però, que fa poc hem aterrat a la ràdio. De totes maneres, això no ens importa gaire. El més important és l'acolliment que fa la gent dels nostres concerts i, sobretot, que et facin saber les seves sensacions vers la música que els oferim.

He observat que recolliu poemes d'autors catalans i els musicueu.

De fet, però, algunes cançons porten el teu nom a sota. Què diries a la gent que afirma que ja no queden poetes?

Que obri els ulls i vagi a les biblioteques!

Mallorca és, ara mateix, un niu de poesia. Deixant de banda els poetes oficials, existeix un moviment de joves que fan molta poesia.

Clandestima ha estat la teva primera aventura personal impresa. Serà, doncs, precedent d'altres publicacions a nom teu?

No ho sé, no puc preveure el futur... Escric molt poc, però la veritat és que m'agradaria.

Tenc coses en marxa, però em porten molta feina. Sóc una formigueta escrivint poesia, i quan escric ho repasso tot moltes vegades fins al punt de canviar-ho o esqueixar-ho. Mai no dono per acabat un poema i això m'impedeix publicar llibres com ho fan els meus companys, que en publiquen tres o quatre a l'any.

Escris per ofici o necessites un fibló de sentiments per acollir-te a la ploma?

Evidentment, si pogués viure d'escrivure no hauria de sobreviure fent de docent. Quan escric ho faig per necessitat...

Glòria, en una illa com la nostra no podem deixar de banda la política. Malauradament, dia rere dia surten a la llum despropòsits gegantescos i

usurpacions a la innocència d'una societat abocada al bipartidisme. Llunàtiques s'ha pronunciat en diverses ocasions per defensar la llibertat de la societat mallorquina vers la corrupció i lliure construcció en terreny públic. Heu notat cap tipus d'assetjament en premsa? Cal recordar que fou el director d'un diari de tirada nacional qui volgué fer-se amb els paisatges de postal de l'illa...

Des que vàrem guanyar el primer premi del festival Sa Marjal, el diari *El Mundo* ha deixat d'anunciar concerts nostres. De totes maneres, crec que aquesta decissió no ens ha fet gaire mal...

Els altres mitjans han tractat el tema bastant objectivament i no hem tingut mai cap problema.

A la Fira de Porreres, l'Obra Cultural Balear oferí una conferència amb un títol directe i concís: *La persecució del català a Mallorca*. El trobes desorbitat o, pel contrari, consideres que som parlants d'una llengua i hereus d'una cultura maltractada per l'Estat?

Evidentment, la teva pregunta ja inclou la meva resposta. Som una cultura maltractada per l'Estat i aquest fet ha ocasionat que hi hagi un munt de gent carregada de prejudicis que passa també a maltractar-nos contínuament

Des que vas acabar la carrera de filologia catalana has tingut la sort de dedicar-t'hi en cos i ànima.

Què en treus del teu dia a dia com a docent?

Només fa tres anys que faig classes, i he de dir que els dos primers anys he après més coses jo dels meus alumnes que ells de mi i m'ho he passat molt

bé. De fet, era el que esperava, tot i que enguany no puc dir el mateix.

Enguany, precisament, estic envoltada de gent carregada de prejudicis i és molt difícil entrar i fer una assignatura en català a un institut on no hi ha cap catalanoparlant i on, de fet, entenen el català com una imposició i una cosa llunyana.

M'he arribat a plantejar si això realment és la meva feina vocacional o no...

M'agradaria, ja per acabar, acomiadar-me de la teva presència amb alguna frase o consigna que portis per bandera o simplement et recordi que no estàs sola.

"Caminar i riure molt, el secret de no cansar-se". (Miquel Bauçà)

D'APROP:

Una virtut: La passió per les altres persones.

Un defecte: La caparrudesa.

Una pel·lícula: Amelie.

Un llibre: *El mar*, de Blai Bonet.

Un lloc per viatjar: Grècia.

Un grup musical: Ovidi Montllor.

Una època històrica: El segle XX (quant a literatura).

Una personalitat: Maria Mercè Marçal.

Un desig: La llibertat (social i individual).

JOSEP C. ROMANÍ, EL MÚSIC SEMBRADOR D'ARBRES

“COM QUÈ SOM MATÈRIA, UN DIA HEM DE TORNAR
A LA TERRA PER DONAR VIDA A TOT EL DEMÉS”

Miquel de ses herbes

Miquel.- Quins són els teus orígens Josep, d'on vens?

Josep.- *Vaig néixer a Barcelona on vaig viure fins els 25 anys. El meu pare era arquitecte, com el padrí, i la meua mare era escultora i pianista. Una de les coses que tenien en comú és que eren grans amants de la música clàssica.*

El meu padrí va treballar a Mallorca com arquitecte i va projectar edificis d'instal·lacions militars i l'edifici de Correus.

A Barcelona vaig estudiar el batxillerat i després de fer diferents treballs : al despatx del pare, com a discjockey i altres, finalment em vaig plantejar sortir de la ciutat i canviar de vida.

A què va ser degut aquest canvi i cap a on te vas dirigir?

Com sol passar en els grans canvis va haver un cúmul de situacions, una d'elles, possiblement la més determinant la malaltia del meu germà bessó, que va fer que ens plantetjassim cercar una finca on poder tornar a la terra, que és l'origen de tots, i crear un petit pulmó: plantar arbres, fer una dieta crudívora, menjant només fruites i verdures i viure en pau i harmonia les nostres vides.

Et vaig trobar a un indret del Pla de Mallorca, al municipi de Montuïri, a prop de Son Oms, per què aquest lloc?

En aquest redol la terra és molt bona: té fondària i és fresca. El meu germà Toni i jo pensàrem que era ideal per du a terme el nostre projecte... com va ser en realitat.

Vàrem sembrar i plantar diferents arbres fruiters com albercoquers, melicotoners, pruneres, alguns més aviat de clima semitropical com els alvocaters o les bananeres i d'altres tropicals com el zapote blanc que fa un fruit exquisit.

Quan finalment vaig arribar al que suposava Ca vostra va ser deixar el cotxe i començar a caminar entre plantacions d'arbres pels dos costats del camí, però arriba

unmoment en què s'acaben les distàncies regulars i te pots perdre per un ramal de caminó entre iuques, lantanes i abutilons que conviuen amb pins guayabos, xiprers i altres espècies vegetals, fins que arribes a la casa al mig d'aquell bosquet.

Com heu pogut fer tot això una gent provenint de la gran ciutat?

Quan vivien a Barcelona, en Toni i jo feien una vida un poc alternativa, consumien productes ecològics i procuraven dur una forma de vida respectuosa amb el medi ambient.

Jo havia treballat a Nova Zelanda, a través dels WOOFERS que és una organització que posa en contacte famílies que fan agricultura ecològica amb persones que vulguin practicar i viure aquesta experiència. Vaig aprendre aquestes tècniques i vaig conèixer el país que per cert me va agradar molt.

Com neix la teva inquietud per la música?

Sempre he tingut un bell record de la infantesa, quan me despertava escoltant el Clar de Lluna de Beethoven que ma mare interpretava al piano. De petit vaig anar tres anys a classe de música i puc dir que sempre he tingut la música molt a prop.

De més jove feia feina a discoteques punxant el que m'agradava en aquell moment, música disc. Després d'això hi ha un parèntesi que es torna a obrir quan ja estic instal·lat a foravila i puc seure tranquil·lament als teclats.

Quines són les teves fonts d'inspiració ?

El meu entorn. Treballo normalment en el silenci de la nit, escolt el cant dels ocells, i sent el renou del vent i l'escalfor del sol.... Vull dir que crec que el que feim a les arts és imitar a la natura adaptant-la cadascú a les seves percepcions i els seus sentiments.

Tot plegat el resultat en mi és una tendència que va des de la música romàntica, bandes sonores de pel·lícules, la música new age, chillout, fusió... Estils molt diferents com veus.

Darrerament he treballat quasi de forma exclusiva en projectes amb els quals m'identifico a la meua vida emocional i espiritual, així va surti el Concert per la Pau que vaig interpretar a la biblioteca de Porreres el passat 20 de febrer.

Altres nous projectes que tinguis en marxa?

Fa estona que estic preparant un nou CD amb música que m'agrada anomenar terapèutica o de relaxació. Imaginat una pluja d'estels o la visió de la via làctia una nit d'estiu; tanques els ulls i comences a sentir sons provenint del cosmos... això és el que a mi m'agradaria fer arribar a la gent que escolti la música que estic fent ara.

La teua forma de vida està lligada a la música que fas? Es pot pensar que és un treball global amb el teu cos físic com a sembrador d'arbres, del teu cos mental com estudiós de la música i del teu cos espiritual com receptor i emissor de totes aquestes sensacions que et fan tocar el sòl amb els peus i el cel amb les notes del piano?

Per mi tant els arbres com la música són part del meu camí dins la meua evolució personal. He practicat tècniques i teràpies higienistes com el dijuni o la dieta crudívora, també he cercat a les religions o filosofies com el cristianisme de Jesús, el budisme o el hinduisme per trobar el respecte a totes les formes de vida i la compassió que per a mi són els rius que arribem a la mar de la vida autèntica. La fusió de l'home amb el kí, l'energia universal o el nom que cada creença dona al seu Déu.

Porreres març 2010

PLANS DE PENSIONS

ARA

AVANTATGES IMMEDIATS

Estalviau impostos pensant en el futur

 BANCA MARCH

Estanc Can Poo

Segells de goma. Tota casta d'impresos d'impremta.

Havans gravats per a festes.

Llibres de text. Revistes. Articles de papereria.

Juguetes. Perfumeria. Articles de regal

Avinguda Bisbe Campins, 12 • Porreres.

Tel. 971 16 66 36 - Fax: 971 64 70 24

GLOSÀRIUM

L'ORALITAT DE LES GLOSES. ELS GLOSADORS

Joan Barceló *Fusteret*

Quan ens disposam a llegir unes gloses, hem de tenir en compte que aquestes composicions poètiques estan inventades i fetes per ser dites i/o cantades, segons el cas. Són una manifestació de cultura popular de transmissió oral.

Aquesta cultura s'expressa mitjançant la paraula però també utilitza els gestos, els silencis, l'entonació, la imatge, etc...

Molts dels glosadors llegendaris d'aquesta terra (en una altra ocasió us parlaré d'ells) eren la gran majoria homes i dones d'origen humil que "no sabien lletra", és a dir: eren analfabets i poc il·lustrats, però fortament arrelats a la cultura popular de la pagesia mallorquina.

Malgrat aquestes mancances acadèmiques, els bons i vertaders glosadors eren vius observadors de la quotidianitat que els envoltava, grans coneixedors de la vida i del llenguatge, de contestes ràpides, irònics, satírics, amb molt sentit de l'humor i d'una memòria prodigiosa, entre d'altres característiques.

Però realment: Què és un glosador? Qui eren els glosadors? D'entrada, un glosador és un home o una dona amb facilitat per versificar, ras i curt. Però endinsem-nos un poc més al fons de la qüestió.

Els glosadors són considerats una reminiscència dels joglars medievals: coincideixen en el fet de ser protagonistes de l'espectacle popu-

lar, en el contingut de moltes gloses i amb la presència d'elements musicals.

Els glosadors no tenen necessitat de saber llegir ni escriure per practicar el seu art; només els cal rapidesa reflexiva, un vocabulari ric i una certa agudesia rítmica.

Un glosador, neix o es fa? Molts de glosadors s'atribueixen virtuts innates i consideren que tenen "un do de Déu". O sia, que per ser glosador s'han de tenir unes aptituds naturals determinades, ja hi ha de néixer.

D'altres especialistes defensen la teoria de que tothom pot arribar a ser glosador: qualsevol pot ser capaç d'improvisar circumstancialment unes gloses en un moment determinat. La tècnica i la manera de construir una glosa es pot aprendre. Només cal posar-hi una mica d'interès i un poc de voluntat, i amb un mínim d'aptituds i ganes tothom pot esdevenir glosador.

Un, per conciliar les dues parts va dir: "L'improvisador neix fent-se". En Mateu Matas, *Xurí*, irònicament ho va enfocar d'una altra manera: "Un glosador, per ser-ho, primer ha de néixer".

Reflexionem-hi (1)

El camp de golf de Son Baco i el culebrot del canvi de batle de Campos

*A n'és poble de veïnat
hi ha s'ex-batle Pallisseta,
que a més de sa xaveta
ha perdut sa dignitat.*

*Més caparrut que un mul
i gran pocavergonya
mal se li omplis de ronya
es pengo, es cap i es cul.*

*Té més cara que espatlla,
fa temps que m'ho varen dir.
Lo que ell no podia sofrir
era que En Joan fos batle.*

*Amb so poble campaner
ha quedat amb evidència
i té manco intel·ligència
que es cervell d'un teulader*

*En conec un bon esbart
d'UeMites contistes,
pallassos i golfistes
només conec En Ginard.*

*En Ginard, s'espavilat
és hipòcrita i fals;
si cadascú du ets seus pals
ell hi posarà es forat.*

*Si voleu anar al cel
no arribeu misses dites.
Si no fos pels uemites
UeMe seria mel.*

(1) Per a més informació vegeu: MUNAR I MUNAR, Felip (2001) *Manual del bon glosador. Tècniques, exercicis i glosades*. Edicions Documenta Balears.

MUNAR I MUNAR, Felip (2008) *Jo vull ésser glosador*. Edicions Documenta Balears

RACONS INFINITS

Damià Tomàs

Duia mitja hora corrent de la policia. A cada racó es parava a alenar. Qui li manava ficar-se en mobilitzacions inútils. “Has de venir, has de venir”, aquella veu quasi innocent l’havia convençut. Que els polítics són tots uns corruptes i que si no es surt al carrer la teva veu no es fa sentir. -Bonic argument per deixar-me empallegar-, pensava l’Albert. Tot sense saber que la veritable raó del seu convenciment, era que estava completament enamorat de la Paula.

Feia quatre anys que l’Albert havia hagut de deixar el seu país. El seu pare era un activista revolucionari. Un cop acabada la guerra civil on havien caigut derrotats els seus ideals, tota la família va haver de fugir per evitar represàlies polítiques. L’Albert mai havia acceptat el canvi, deixar enrere els amics, els estudis... Feia un any que havia començat a treballar en una oficina de premsa i aquest era el seu únic connector amb la nova ciutat. No tenia massa amics, la llengua li resultava un impediment per relacionar-se. La seva sort havia estat conèixer la Paula. Ella era una noia catalana que també havia sortit del seu país per motius polítics. L’únic que els separava, era la condició d’activista, ella no l’havia perdut ni en aquest nou lloc. La situació política també vivia moments de revolta social. El carrer estava ple de policies, tots ells amb la cara tapada. Aquest fet provocava una sensació de por molt gran en tots els contraris al poder.

Aquell matí, la Paula estava convençuda que si tots sortien al carrer per protestar contra les noves normes educatives, es podia aconseguir aturar l’escalada del poder polític. Donava la sensació darrerament de viure una dictadura, i això inquietava molt a la societat. La pèrdua de drets era el que motivava a la Paula a expressar la seva postura contrària. Ell començava a sentir un apropament a cap a ella, sempre i quan no es parlava de política. Tot i que això era quasi inevitable en ella. Després del cafè, la Paula comentà a l’Albert que per la tarda aniria a la manifestació, i l’intentà convèncer. Cosa que va aconseguir.

Estava assegut a la barra des de feia ja mitja hora, no aturava de mirar el rellotge. Dels nirvis de l’espera havia intentat llegir el diari. No hi havia manera de poder fer-ho, tan per la barrera idiomàtica, com per la falta d’atenció. El tancà i tornà a mirar el rellotge. A l’altra banda del vidre del bar, va veure venir la Paula, vestida amb uns pantalons texans, una samarreta que posava “no t’amaguis pels cantons. Surt al carrer”. Estava preciosa pensa ell. Els ulls li espurnejaven quan parlava amb ella mentre s’intentava disculpar pel retràs. Així que sense adonar-se es trobava l’Albert just enmig d’una massa de gent protestant contra el govern i envoltat de policies.

No es va saber com, però un manifestant començà a llançar pedres contra la policia. Això va encadenar en una revolta. Les forces de seguretat carregaren contra els manifestants, mentre l’Albert notava que estava perdent de vista a la Paula. -Si l’hagués agafada de la mà- pensava ell. Havia perdut l’oportunitat d’apropar-se més a ella i deixar córrer l’impuls per abraçar-la, el qual ja havia sentit quan la va veure entrar al bar. Però en aquells moments la situació caòtica s’apodera de la multitud. Ell va començar a córrer, mentre era perseguit per uns quants policies enfurits. No girava la mirada cap enrere. La por s’havia apoderat d’ell. Corria amb pensaments que passaven de manera frenètica per la seva ment, *la Paula, el pare, els amics, la partida, l’arribada, has de venir, has de venir!!*, *la Paula, la Paula, la Paula...* s’aturà un moment en un cantó, a punt d’esclatar en llàgrimes, quan de sobte sentí que l’agafaven de la mà. I una dolça veu li digué: “no t’amaguis pels cantons. Surt al carrer”.

TE’N RECORDES?

Jaume Rosselló

Te’n recordes?...

de nits velles reposant tranquil·les,
caramulls de clovelles, brancons esmicolats
i subtilment...

escrivim dies al forat del temps,
rondalles no contades mai més
a l’escalfor dels foldons d’una camilla,
a la solitud de les darreres espines.
I la cendra, mústia, inermes,
dibuixa de neu il·lusions que vendran.

Dóna’m una grapada d’aire fresc i demà...
demà les paraules que confonen sentiments
es desfaran diluint-se dins miralls,
i un estel envoltarà els moments
que em robaren per fer córrer el passat.

Tanmateix...

el temps que es comprimeix no es guanya,
es perd dins l’angoixa d’un espai,
que ens crida, ens plora, ens vigila,
fermant somnis que lluiten per arrelar
a nits velles reposant tranquil·les.

Te’n recordes?

QUI ÉS MALLORQUÍ?

Joan Miralles Plantalamor

Fa uns dies vaig llegir astorat uns comentaris a la versió digital del Diari de Balears en què diferents lectors argumentaven que en Cecili Buele no és mallorquí ni podrà ser-ho mai perquè és negre. Aquestes afirmacions, que en contra del que m'esperava tenien cert recolzament per part d'altres internautes del diari, m'ha fet reflexionar sobre un debat que poques vegades ha sortit a la palestra pública encara que, en privat, qui més qui menys n'ha parlat en alguna o altra ocasió: qui es mallorquí?

Fins no fa molt, i encara ara per a molts, en general existia un consens entre els habitants de Mallorca pel qual mallorquí era bàsicament qui parlava mallorquí. I dic mallorquí i no català perquè als catalans se'ls ha anomenat tradicionalment catalans com a manera de fer palès que, tot i parlar la mateixa llengua, existia una diferència entre ambdues comunitats; als castellanoparlants, forasters i als estrangers, guiris. Aquesta era la realitat del carrer, però, què deien els nostres polítics i ideòlegs?

Sobretot als anys setanta, l'arribada massiva de parlants d'altres llengües obligà a fer un plantejament de futur sobre com s'havia d'abordar el futur lingüístic d'un territori en què les classes altes abandonaven la llengua pròpia per la d'un estat que en aquells moments no reconeixia en absolut la seva diversitat lingüística. Així, ja en democràcia, el nacionalisme prenia com a pròpia les premisses anteriors per a fer pedagogia entre els nous peninsulars explicant-los que serien mallorquins quan parlessin la llengua de la terra que els acollia.

La idea de fons era que la gent que vengués de fora, com que suposadament voldria formar part de la nostra cultura, aprendria la nostra llengua com de fet ha succeït en alguns casos. Amb els anys però, la realitat política, social, cultural i sobretot, demogràfica s'ha anat imposant i ha canviat tant la nostra societat que si es segueix amb aquest plantejament convindria plantejar-se per començar... Qui parla mallorquí? ...si, però, quan, on i en quina proporció respecte a altres llengües? Sobretot perquè els mateixos fills de mallorquins i mallorquines catalanoparlants i castellanoparlants usen en no poques ocasions el castellà mentre que alhora, milers de fills de nous peninsulars d'altres comunitats lingüístiques, encara que han après a parlar el català a l'escola i l'usen en determinats contextos, majoritàriament es decanten pel castellà.

No és la funció d'aquest article incidir com ja han fet magnífics sociolingüistes com ara en Joan Melià sobre els factors que han incidit per a que la nostra llengua no sigui a hores d'ara una llengua franca de comunicació i cohesió entre les diferents comunitats lingüístiques de Mallorca i per extensió, les Illes Balears. Si que vull amb aquest article plantejar si l'exclusió a priori de la condició de mallorquí o mallorquina ajuda a la integració lingüística i/o cultural o per contra ajuda a l'exclusió.

Al meu parer, avui en dia la realitat identitaria de la nostra illa és de cada dia més surrealista. Gran part dels fills d'immigrants peninsulars que arribaren a Mallorca amb el boom del turisme s'identifiquen més amb la cultura d'origen dels seus pares que amb la d'acollida i en no poques ocasions s'autoanomenen forasters. Pel que fa entre els catalanoparlants, trobam no pocs mallorquins de famílies autòctones que tan sols parlen català a l'escola amb el mestre, valencians a qui es parla en castellà perquè l'imaginari col·lectiu creu que són castellanoparlants tractant de parlar català i ja se sap... no s'ha de ser maleducat. I un llarg etc d'identitats i autopercepcions més que estrambòtiques derivades de la manca d'un eix identitari sòlid que cohesioni la nostra societat.

Paral·lelament, a Catalunya, el missatge que repetia el president Jordi Pujol era un altre ben diferent "és català qui viu i treballa a Catalunya". Amb un consens polític envejable, l'objectiu d'aquest eslògan era, a més de fomentar la cohesió social, el mateix que el del nacionalisme de Mallorca si bé amb un plantejament oposat. Tothom és català de partida i com a tals, hem de fomentar i fer créixer la nostra catalanitat a partir de la diversitat existent, el país per tant som tots (els famosos 6 milions) i el feim entre tots.

Encara que a hores d'ara el mateix successor de Jordi Pujol, Artur Mas, reconeix que la definició ha quedat obsoleta en deixar fora de la catalanitat a una no insignificant diàspora catalana de més de mig milió de persones, cal reconèixer que, a diferència de la nostra, l'èxit i les conseqüències d'aquella definició han estat notables. Potser caldrà fer un canvi en aquest sentit i començar a dir sense por que és mallorquí, a més de qui viu a Mallorca, qui vulgui ser-ho.

Publicat al blog d'IBdigital

ESCACS

Jaume Sorell

El passat mes de setembre es va dur a terme el XXXè torneig social de Porreres, una competició per a jugadors porrerencs.

Les partides es realitzaren els dissabtes a partir de les 16.30 hores.

La participació va ser molt bona, hi varen participar 16 jugadors.

Les categories foren : 1r, 2n, 3r classificat general. 1r i 2n no federat i 1r i 2n juvenil.

La classificació final:

1. Jaume Sorell.....5,5 p 1r class.
2. Ramón Alenyar.....4,5 p 2n “
3. Jordi Oliver.....4,0 p 3r “
4. Pau Sorell.....3,5 p
5. Angel Oneto3,5 p
6. Miquel Juan.....3,5 p
7. Joan Oliver3,5 p 1r class. no fed.
8. Miquel Servera.....3,0 p

9. Jaume Rosselló.....3,0 p 2n class. no fed.
10. Pep Lluís Garcia.....3,0 p
11. Sadek Kehloul.....3,0 p 1r class. juvenil
12. Andreu Leiva3,0 p 2n class. juvenil
13. Jaume Terradas.....2,0 p
14. Rafel Juan1,5 p
15. Damià Melià.....1,0 p
16. Francesc Xavier Serra0,5 p

Els mesos de novembre i desembre es va celebrar el campionat individual de Mallorca, la participació dels jugadors porrerencs va ser la següent

Manolo Sierra, va participar a la categoria de 1ª:
5 de 8 p.

Jordi Oliver a la de 2ª. 5,5 de 8 p
(va aconseguir l'ascens a 1ª)

Pau Sorell a la de 2ª. 4 de 8 p.

Angel Oneto a la de 3ª. 5,5 de 8 p
(va aconseguir l'ascens a 2ª)

Jaume Sorell a la de 3ª. 5 de 8 p

Miquel Juan a la de 3ª. 4,5 de 8 p

Sadek Kehloul a la de 3ª. 4,5 de 8 p

Durant el mesos de gener i febrer es durà a terme el Campionat de Mallorca per equips i l'Agrupació participarà a la categoria de 1ª i de 3ª, esperam que el primer equip pugui mantenir la categoria i el de tercera lluiti per aconseguir l'ascens.

Anàlisis Clínicas

Antònia Sastre Barceló
Farmacèutica

Consulta: Dilluns i dimecres
de 8:30 a 10 hores

Carrer l'Almoina, 49
Tel. 971 64 70 84

Assegurances: Adeslas, Asisa-Muface, Agrupació Mútua,
Axa-Mare Nostrum, Imeco-Caja Salut, Groupama, L'Aliança, Novomedic...

LA PRIMERA TEMPORADA DE LA UNIÓN ESPORTIVA PORRERES A TERCERA DIVISIÓ NACIONAL

Joan Barceló Bauçà

La Unió Esportiva Porreres va ser fundada el 2 de juliol de 1934 amb el nom de Unión Sportiva Porreras, tot i que com a club era el continuador del Football Club Porreras fundat el dia 1 d'agost de 1923. L'equip porrerenc actualment juga la lliga illenca de segona regional però ha estat un dels equips mallorquins que fundaren, en el seu dia, les primeres competicions de futbol de Mallorca i Balears. A la temporada 1954-55 l'equip de la camiseta roja i pantaló blau porrerenc va jugar oficialment la primera temporada que es va jugar anomenant-se com a tercera divisió nacional, tal com està entesa avui en dia. Només jugaven 8 equips a Mallorca i 6 a Menorca en dos grups separats. Els equips eivissencs no participaven. Començava, d'aquesta manera, el segon dels tres períodes importants que en el segle XX va viure el club i que per espai de sis anys seguits el tengueren en el primer pla del futbol illenc. El Porreres ha disputat un total de 12 temporades a tercera divisió, la qual cosa el situa, encara avui, entre els 30 equips més destacats de les Balears en aquesta categoria i entre els 500 millors de tot l'estat espanyol. Al llarg d'aquestes temporades ha jugat un total de 394 partits a tercera, obtenint 345 punts. En 131 ocasions va obtenir la victòria, 83 partits acabaren en empat i són 180 els partits perduts. Els jugadors porrerencs marcaren un total de 552 gols a favor i en contra en reberen 696.

EL PRIMER PARTIT CONTRA EL MALLORCA

El primer partit que va jugar l'equip a categoria nacional va ser contra el Mallorca a n'Hereveta. Fou el 12 de setembre de l'any 1954 perdent per 1-3 al marcador. El següent partit es disputà a Inca contra el Constància i el resultat fou de golejada local: 7-1. No es pot dir que tengués un bon debut perquè el segon a casa contra el Manacor també el perderen, 1-3 i el segon a fora contra el Poblense a Sa Fortalesa acabà en derrota mínima 1-0. Fins a la cinquena jornada no es destaparen: 6-1 al Binissalem i 3-1 al Santanyí, després de dos partits seguits a casa. La primera volta l'acabà contra l'Atlètic Balears perdent 3-1 a l'estadi Balear. A la segona volta, nova derrota contra el Mallorca al Lluís Sitjar

GRUPO OCHO							
ZONA MALLORCA							
Santanyí—Porreras							3—3
Poblense—Mallorca							2—1
Constància—Manacor							1—0
At. Balears—Binisalem							4—2
CLASIFICACION							
Mallorca	13	8	2	3	29	18	18
Constància	13	8	1	4	29	18	17
Manacor	13	7	2	4	24	17	16
Poblense	13	6	3	4	21	20	15
At. Balears	13	6	2	5	32	23	14
Binisalem	13	6	0	7	22	30	12
Porreras	13	3	2	8	25	35	8
Santanyí	13	1	2	10	23	44	4
ZONA MENORCA							
Menorca—Ciudadela							4—1
Alayor—Mercadal							0—0
Minerva—Mahón							2—3
CLASIFICACION FINAL							
Mahón	10	8	1	1	29	9	17
Minerva	10	5	1	4	29	21	11
Menorca	10	5	0	5	19	17	10
Ciudadela	10	4	1	5	15	23	9
Alayor	10	3	1	6	9	20	7
Mercadal	10	2	2	6	10	21	8

Classificació de la tercera divisió a la temporada 1954-55.

Faltava una jornada per acabar la primera fase però les posicions finals no variaren.

(6-0) i empat 2-2 enfront del Constància a n'Hereveta. La desena jornada s'enfrontaria al Manacor i perdé a Na Capellera per 3-1. A la següent vencé al Poblense per un contundent 4-0. A la recta final, a Binissalem s'obté una nova derrota (2-1) i contra el colista Santanyí un nou empat, 3-3. El darrer partit a casa va ser contra l'Atlètic de Balears i els porrerencs guanyaren 2 a 1. El Mallorca va ser el campió i el Constància fou segon, però hagué de jugar una eliminatòria amb el Maó, el campió de Menorca, classificatòria per a la segona fase. L'Unió Esportiva Porreres, tot i ser vicecolista, va continuar jugant a tercera fins a la temporada 1958-59. Però això ja és una altra història.

Col·lecció particular de Gabriel Cerdà Font, *Cdta.*

El que sabem d'aquesta foto es que es va fer el dia de la festa de la centenària que apareix a la foto dins el cotxe, dia 9 de febrer de 1960. Desconixem el seu nom. Podria tractar-se de la padrina de *Son Jordi*

A la imatge hi podem veure un grup de músics de La Filharmònica amb el seu director Jaume Roselló *Guita*, don Miquel Salas (propietari del cotxe, marca Citroën), Antoni Barceló *des Missè*, aleshores batle de Porreres, Biel Cerdà *Celos*, conductor del cotxe, entre altres.

La foto està feta a davant d Centro Parroquial d'Acció Catòlica a l'Avinguda Bisbe Campins.

Agrairé em que si hi ha algú que sàpiga el nom de la centenària ens ho faci arribar a través del correu electrònic

agrupacioculturalporreres@gmail.com o a qualsevol membre de la junta directiva de l'Agrupació Cultural al telèfon 971 168 621.